

RØD UNGDOMS HISTORIE 1963-83

RØD UNGDOM

RØD UNGDOMS HISTORIE

RØD UNGDOM

Rød Ungdom har tidligere utgitt:

Hva vil Rød Ungdom, 1973
Til kamp for et sted å være, 1974
Våg å kjempe, våg å vinne, 1975
Hvorfor sosialisme?, 1979
Kan hende det gjelder å redde vår jord, 1980
Rød Ungdoms handlingsprogram, 1980
Et ledd i en global strategi, 1980
Sosialisme, et debattheft, 1980
Organisasjonshåndbok, med Rød Ungdoms vedtekter, 1981
Kort innføring i marxisme: Filosofi og historiesyn, 1981
Kort innføring i marxisme: Politisk økonomi, 1982
Zimbabwes vei til frigjøring, 1982
En innføring i marxisme, grunnsirkel, 1982
Rød Ungdom om Nigaragua, temaheft, 1983
Sosialisme - utopi eller virkelighet, 1983
En innføring i marxisme, grunnsirkel, 1983
Skoleprogram, 1983

RØD UNGDOMS HISTORIE

Utgitt til 20 års jubileet, 1983

RØD UNGDOM 1983

Rød Ungdoms historie

20 år i kamp for et revolusjonært alternativ.

Rød Ungdom 1983

Trykk: Otto Falck A/S

Oslo 1983

Innhold:

Forord	S. 7
Rød Ungdoms historie	S. 9
Kommentarer fra:	
Lars Simonsen	S. 43
Bo Brekke	S. 49
Grethe Knudsen	S. 54
Gunnar Jørgen Furehaug	S. 59
Leif Steinholt	S. 63
Per Overrein	S. 69
Noter	S. 76

FORORD

Å skrive historie er ikke mitt fag. Det er vanskelig. Spesielt når man står med begge beina trygt plantet i det som skal beskrives. Hovedartikkelen i dette heftet var laget som et sakspapir til Rød Ungdoms 13. landsmøte i 1983. Da hadde organisasjonen 20 år på baken. Bortsett fra noen få strykninger, og en nyskrevet avslutning trykkes den uendret.

Hovedformålet med sakspapiret til landsmøtet var å gi nye medlemmer i Rød Ungdom en oversikt over organisasjonens historie. Dette er altså ikke en fyldestgjørende oppsummering av Rød Ungdoms historie.

Alle generasjoner nyskriver historia. F.eks. er endel historikere nå i ferd med å omskrive historia som er knytta til den 2. verdenskrigen. Man «problematiserer» bildet av førkrigstida. Historikerne er ikke så sikre på at nøytralitetspolitikken ¹⁾ som ble ført i Norden bidro til å øke krigsfaren. 40 år etter nedskytingen av Nordahl Grieg blir denne dagen forbigått i stillhet. Det står derfor kamp om historia. Hvilken versjon skal vinne fram og vinne i folkets bevissthet?

Det viser seg også at uenighet om historia djupest sett er uenighete om hvordan man skal tolke nåtida. Diskusjonen om opptakten til den 2. verdenskrigen er en diskusjon om hva Norge skal gjøre i dag. Skal vi satse på nedrustningskonferanser mellom supermaktene, eller kan vi gjøre noe i vårt eget land for å unngå krig og masse mord? Hvordan kan vi forsvare Norges nasjonale sjølstendighet i 80-åra.

Slik er det også med Rød Ungdoms historie. Den som har pløyd seg gjennom beretninger til organisasjonens landsmøter vet dette så altfor godt. Den ene oppsummeringa slår den andre ihjel. Etterhvert som man kommer til ny erkjennelse av hva som trengs i dag, omskriver man historia i «sitt bilde». Vi bør ikke moralisere over dette. Det trenger ikke være vond vilje som ligger bak. Det kan rett og slett være at man oppdager nye sider ved fortida etter hvert som man skaffer seg flere erfaringer.

En ny generasjon i Rød Ungdom vil komme til å tolke fortida på en annen måte enn min generasjon. Vi har alle en historisk horisont det er vanskelig å overskride. Min oppfatning av Rød Ungdoms fortid og framtid er preget av mine erfaringer.

Men sjølve den historiske utviklinga ligger fast, det kan ikke endres. Enten døde keiser Vilhelm den 1. i 1888 eller så gjorde han det ikke. Historia er derfor ikke bare et spørsmål om våre subjektive oppfatninger og erfaringer. Vår oppgave som kommunister må være å *overskride* vår egen begrensede historiske horisont. Til det trenger vi undersøkelser, analyser og teori. Og vi trenger debatt.

Derfor tror jeg det mest interessante ved dette heftet er kommentarene i siste delen. De avspeiler forskjellige oppfatninger som er nødvendige for at vi skal komme videre med å forstå vår historie og dermed nåtida.

Björgulv Braanen

RØD UNGDOMS HISTORIE – 20 ÅR I KAMP FOR ET REVOLUSJONÆRT ALTERNATIV

Sosialistisk Folkeparti ble dannet i 1960 i kretsen rundt *tidskriftet «Orientering»*.²⁾ Årsaken til den nye partistiftelsen var først og fremst uenighet med DNA i utenrikspolitikken. SF vokste fram på en voksende bevegelse mot NATO-medlemskapet og atomvåpen. De fleste unge radikale var på denne tida pasifister. Theo Korizinsky som var SUF's andre formann var f.eks. redaktør av tidsskriftet PAX som var utgitt av Folkereisning mot Krig. I mangel av noe annet alternativ var det SF og dets ungdomsorganisasjon SUF den radikale ungdommen samlet seg rundt. De første SUF-laga ble dannet i Bærum og Porsgrunn i 1962. I 1963 holdt Sosialistisk Ungdomsforbund sitt stiftelseslandsmøte. Ole Kopreitan, seinere kjent fra Folkebevegelsen mot EEC og Nei til atomvåpen, ble SUF's første formann. SUF's merkesaker den første tida var *sosialisme, U-hjelp og fred*. Men det var få tegn til en revolusjonær og marxistisk politikk. Marxismen var nærmest død i Norge i 50-åra og på begynnelsen av 60-åra. NKP var degenerert til et reformistisk talerør for stormakta Sovjet og DNA satt i regjeringsposisjon og administrerte den kapitalistiske staten.

EN OPPOSISJON VOKSER FRAM INNENFOR SUF

Etterhvert vokste det fram en opposisjon i ungdomsbevegelsen mot den tannløse reformistiske og pasifistiske politikken i SF og SUF-ledelsen. Opposisjonen ble i første rekke bevisstgjort gjennom Vietnam-krigen.

Den vietnamesiske frigjøringskampen beviste med all ønskelig tydelighet at pasifismen ikke holdt. Etterhvert utvida opposisjonen seg også til å omfatte kritikk mot DNA's regjeringspolitikk. I begynnelsen var denne opposisjonen på ingen måte marxistisk og revolusjonær. Det var i opposisjon innafor SF og SUF på spørsmål om frigjøringsbevegelsene i den tredje verden, på pasifismen og på forholdet til sosialdemokratiet. Men den var uten tvil mer radikal.

Etterhvert som Vietnam-krigen og andre hendelser radikaliserde ungdommen var det et stort behov for en helhetlig ideologi som kunne utgjøre et alternativ. Og marxismen ga en forklaring på hvorfor USA drev krigføring i Vietnam gjennom sin analyse av imperialismen. Og *Kina, spesielt gjennom kulturrevolusjonen*³⁾, utgjorde et bevis på at sosialismen ikke nødvendigvis trengte å ende som det hadde gjort i Sovjet. Kulturrevolusjonen la på denne måten grunnlaget for at marxismen kunne bringes ut av den dvalen den kalde krigen og 50-åra hadde kastet en inn i.

1967 – ET VENDEPUNKT

Opposisjonen mot SF-ledelsen hadde lenge spiret og grodd over hele landet. Gjennom diskusjoner og kamper på sommerleiren i 1967 la en

SUF om Midt-Østen

Det er fullstendig klart at Israel ikke godvillig kommer til å levere fra seg de områdene landet erobret i den siste krigen mot araberlandene.

Dette gjør det nødvendig å peke på en del fakta om hendelsene i Midt-Østen i den senere tid.

1. Staten Israel har oppstått som et resultat av erobringsskriger. Etter 1947 har Israel gjennomført tre kriger mot araberstatene. Alle disse førte til territoriale erobringer. Etter krigen har den innfødte arabiske befolkningen blitt drevet ut av de områdene de bebodde.

2. Overfor arabere i Israel blir det ført en ren undertrykkelsespolitikk.

3. Den siste krigen var forberedt av Israel på forhånd.

4. Før krigen sa de israelske lederne: Vi har ingen territoriale krav overfor araberstatene.

Nå gjentar de gang på gang at de ønsker å beholde de okkuperte områder.

5. For å få gjennomført sine planer brukte de alle slags basistiske midler. Napalm mot militære og sivile, krigsfanger ble myrdet, tanks kjørte over soldater som hadde kastet sine våpen, egyptiske soldater ble drept vann og førstet ihjel i tusenvis.

6. Israel er militært og økonomisk avhengig av USA og imperialismen. Selv om det har en gjeld på 8 statsbudsjetter, yter de hjelp til de amerikanske marionettene i Thailand, Filipinene, Malaysia, Liberia og til og med til Saigon-regimet i Vietnam.

FN har 12 ganger fordømt Israel for den aggressive politikk overfor araberstatene. Pa-

lestina-araberne har krav på å bo i de områdene som er det nåværende Israel, dette er også anerkjent av FN som har kravd at palestineflyktningene må bli reparert. Norge har stemt for disse resolusjonene.

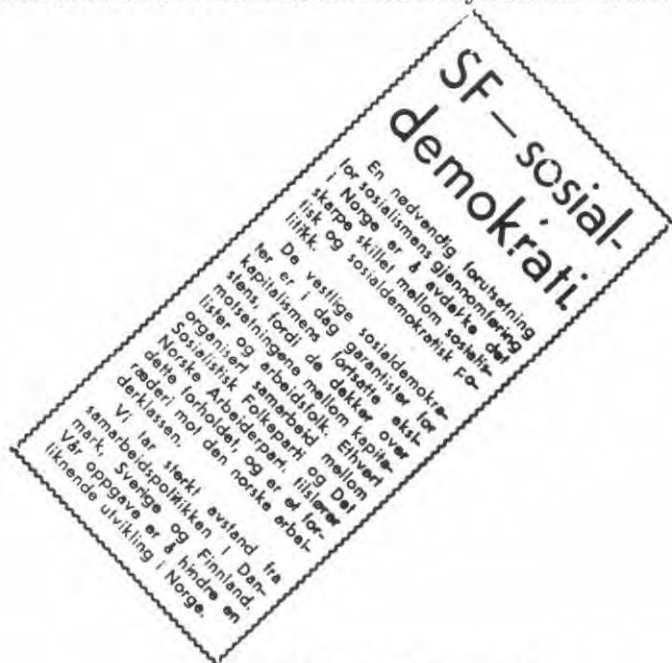
SUF som sosialistisk ungdomsorganisasjon tar klar stilling til situasjonen i Midt-Østen. Så lenge Israel fortsetter sin aggressive ekspansjonistiske og rasistiske politikk, må vi slå fast følgende:

1. SUF støtter palestineflyktningenes og den arabiske befolkningens kamp for å få tilbake sin fedreland.

2. Staten Israel i sin nåværende form som brohode for imperialismen må opphøre å eksistere.

3. Den nåværende befolkning i Israel må gjenfå sin rett til å bo i Midt-Østen.

grunnlaget for at «maoistene» skulle vinne flertallet i SUF. På SUF's 4. landsmøte i 1967 fikk «maoistene» flertallet i sentralstyret. På dette landsmøtet ble det gjort vedtak om støtte til palestinerne frigjøringskamp, en kritisk resolusjon om Sovjet og et vedtak som stilte seg positivt til den kinesiske kulturrevolusjonen. Av disse vedtakene ser en at støtte til frigjøringsbevegelser i den tredje verden, brodd mot Sovjet og støtte til kulturrevolusjonen var helt sentrale spørsmål ved dannelsen av den nye kommunistiske bevegelsen. Kulturrevolusjonen var på mange måter hovedårsaken til at det kunne dannes en ny kommunistisk bevegelse.

EN OPPBRUDDSTID

Det var en tid da alle spørsmål ble stilt til diskusjon. Ungdom som var oppvokst i det sosialdemokratiske Norge hadde ikke de samme illusjonene om sosialdemokratiet som den forrige generasjonen. Vietnamkrigen stilte spørsmål ved hjørnesteinen i norsk utenrikspolitikk etter krigen. Arbeiderungdommen hadde i større grad fått utdanning. I USA, Vest-Europa og på universiteter verden over blusset det opp kamper. Denne tida var også en oppbruddstid fra tidligere posisjoner og partier. Alle spørsmål ble stilt til debatt.

ANDRE RETNINGER

Paralelt med utviklinga i SUF skjedde det en radikalisering også andre steder på venstresida. I NKP hadde det lenge vært endel folk som hadde sympatier for Kina. Disse danna seinere Marxistisk Leninistisk Front (MLF) i NKP. I NKU var ledelsen ekstremt pro-sovjetiske. Mange i og rundt ledelsen var skolert opp i Moskva og Øst-Europa. På NKU's landsmøte i 1967 fikk denne ledelsen knapt flertall, mens mindretallet gikk ut og dannet Kommunistisk Ungdom. NKU sovnet snart hen. KU kalte seg

på denne tiden maoistisk og inngikk bl.a. samarbeidsavtale med SUF. I Sosialistisk Studentforbund på universitetene fikk maoistene flertall. I løpet av høsten 1967 og våren 1968 gikk avdelingene i Oslo, Bergen og Trondheim over til SUF. AUF hadde mistet mye av sin innflytelse. Noen AUF-lag gikk over til SUF og på AUF's landsmøte i 1969 gikk et mindretall ut av organisasjonen.

Tilslutninga til en «maoistisk» og revolusjonær politikk kom fra flere forskjellige kanter.

HVOR KOM INNFLYTelsen FRA?

Innflytelsen kom fra Vietnamkrigen, fra oppøisjon mot SF-ledelsens ansvarlige og reformistiske politikk, den kom fra opprørene på universitetene verden over og den kom ikke minst fra Kina og kulturrevolusjonen.

I Sverige var KFML danna og var også et slags forbilde for de norske «maoistene». ⁴⁾ Maoister fra Norge var på KFML's kongress i 1967. Ved

Nyhetsstoff fra Kina

Norske aviser og NRK har i den seneste tida, særlig i forbindelse med den kinesiske kulturrevolusjonen, brakt en mengde skrekkmeldinger om forholdene i Kina. Meldingene blir fremskaffet fra de forskjellige kilder. Sovjetiske og jugosleviske nyhetsbyråer som den norske borgerpresse aldri har villet stole på tidligere, blir med ett regnet som fullt troverdige. Blant andre kilder rangerer det fascistiske Taiwan og konservative japanske kretser høyt.

Ett par eksempler på nyheter fra disse kildene:

«Menneskekjøtt budt frem på gatene i Kanton.» (Dagbladet).

«Tusener av mennesker hengt i lyktestolper i Kanton.» (Arbeiderbladet).

«Hauger av lik på gatene i Kanton og Shanghai.» (Dagbladet).

Det må presiseres at det bildet som fremmanes av Kina i norske aviser er fullstendig usant. Dette bekreftes av de nordmenn som har vært i Kina i den siste tida, deriblant SUF-

medlemmer som har avlagt rapport overfor organisasjonen.

Kultur-revolusjonen er en meget stor politisk bevegelse, og det er tydelig at det i endel enkelstående tilfelle har forekommet vold. Men på grunnlag av våre kunnskaper om situasjonen i Kina, er det klart at det bildet norske nyhetsformidlere tegner er grovt forvrengt.

De sovjetiske revisjonistene går sammen med de vestlige land om å svarte kultur-revolusjonen i Kina, en revolusjon som har en klart demokratiserende, anti-byråkratsk og anti-imperialistisk tendens.

Det er klart at visse vestlige kretser i dag forbereder seg på å angripe Kina. Dette har også ledende amerikanske politikere åpenbart innrømmet.

SUF tar avstand fra den hel-sen skur som rettes mot Kina. Fordi den re-representerer et forsøk på å drive en ny kaldkrigsmentalitet inn i den vestlige verdens folk. Dette er en utvikling som bare kan tjene krigens krefter, aldri fredens og sosialismens.

„Vietcong“

«Vietcong» er en amerikansk nedsettende betegnelse på Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront. Ved siden av å være et skjellsord, understøtter betegnelsen det utdifferensierte amerikanske syn av bevegelsen er kommunistisk. Den korrekte betegnelsen er «Den Nasjonale Frigjøringsfront», vanligst i bruk er den franske forkortelsen FNL. Den siste formen er bl. a. enerådende i våre naboland.

Den norske presse og NRK bruker stadig betegnelsen «Vietcong». SUF tar på det sterkeste avstand fra denne betegnelsen, og henstiller til samtlige norske aviser og NRK å benytte utelukkende den korrekte betegnelsen, FNL.

siden av kinesisk materiell leste de mest aktive i SUF Marx, Engels og Lenin. Den internasjonale påvirkninga var altså stor, den var faktisk helt avgjørende. Men samtidig vokste denne opposisjonen fram innenfor en norsk ungdomsorganisasjon, innenfor norske partier og utvikla politikk for norske forhold.

SUF FRA 1967 – STYRKING OG KONSOLIDERING⁵⁾ AV DEN REVOLUSJONÆRE LINJA

At «maoistene» vant fram i SUF hadde stor betydning. Det betydde at de fikk folk over hele landet, i hver by og bygd. Det forble ikke et universitetsfenomen som i noen andre europeiske land. I 1967/68 lanserte pressa en rabiatt kampanje mot SUF. Standpunkter som i dag er nesten sjølsagte vakte enorm oppsikt. Støtte til kulturrevolusjonen og Palestina var ikke daglig kost. SF-lederne var ikke mindre sjokkert, og bar brensel til bålet. Men denne kampanja fungerte mot sin hensikt. En bedre presse-lansering av den «nye linja» kunne SUF knapt nok ha tenkt seg.

SUF utviklet også politikk for norske forhold, spesielt gjennom bladet «Ungsosialisten» som var startet i 1967.

Høsten 1968 ble det utgitt løpesedler som angir noe av bredden i politikken: «Nei til utbyttingshjelp — om norsk U-hjelp», «Til kamp for et skikkelig lønnsoppgjør» og «Krisa i fiskerinæringa». Ikke minst tok SUF opp det faglige arbeidet ved f.eks. å spre løpesedler på arbeidsplassene. Det var noe helt nytt i norsk politikk i 60-åra.

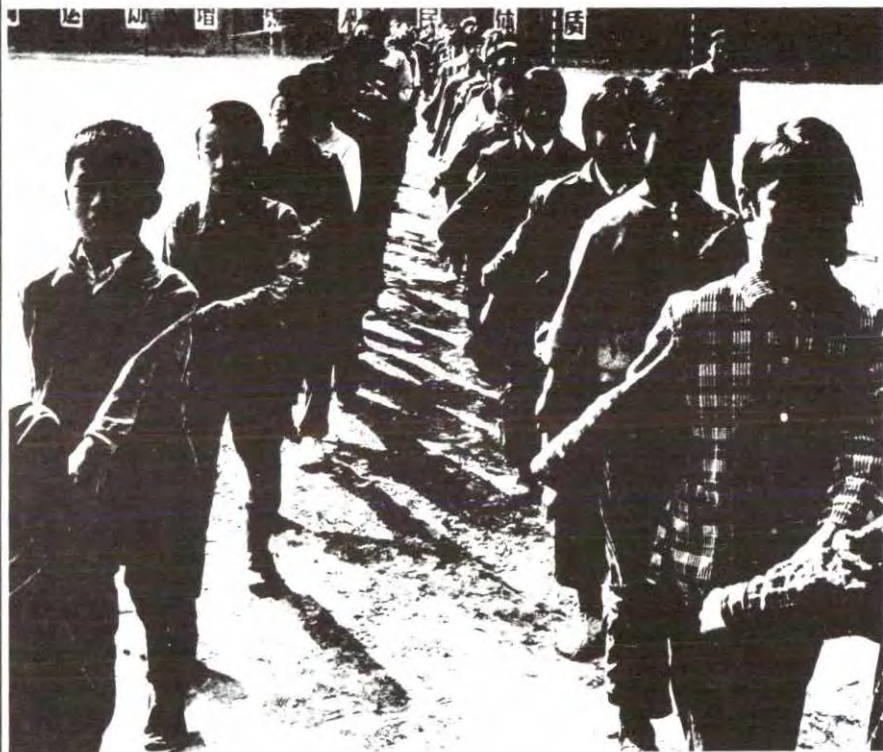
Gjennom disse åra styrket SUF seg politisk og organisatorisk. Det som hadde startet med en håndfull folk i Oslo var nå blitt en landsomfattende bevegelse.

BRUDD MED SF

På SUF's 5. landsmøte i 1968 vedtas det at marxismen-leninismen skal studeres i hele organisasjonen. Og i februar 1969, på SF's 6. landsmøte, blir det brudd, fordi SF-ledelsen, anført av Finn Gustavsen og Berge Furre, får gjennom et vedtak om å opprette egne ungdomsgrupper under SF. SUF-sympatisører og de som er imot SF-ledelsen forlater landsmøtet. De SF-erne som går ut danner Sosialistiske Studie- og Arbeidsgrupper (SASG), som seinere blir Marxistisk-Leninistiske Studie- og Arbeidsgrupper (MLG). Endel folk rundt Ole Kopreitan og Kjell Bygstad (seinere formann i Palestinafronten) bryter også med SF, men vil danne et nytt venstrereformistisk parti med en gang. Deres forsøk på å

danne nytt parti av VS-type⁶⁾ (dansk venstre radikalt parti) blir av kort varighet. På SUF's 6. landsmøte i 1969 skifter organisasjonen navn til SUF(m-l). Landsmøtet vedtar en marxist-leninistisk plattform, innfører demokratisk sentralisme som organisasjonsprinsipp og studier i marxismen-leninismen blir organisasjonens hovedoppgave. Den viktigste utadretta aktiviteten er propaganda og agitasjon. Klassekampen blir stiftet dette året. I 1969 er den politiske og ideologiske avklaringa fullført. Nå er oppgaven studier og konsolidering rundt den marxist-leninistiske plattformen. Ledelsen hadde lagt opp en riktig plan for en oppbygging av en ny kommunistisk bevegelse. Først brudd med reformismen, så studier og diskusjon om det politiske grunnlaget og deretter propaganda og agitasjon⁷⁾.

TILBAKE TIL KOMINTERN-TRADISJONEN⁸⁾

I ettertid er det mulig å se et problem knytta til dannelsen av den nye kommunistiske bevegelsen i Norge. Ettersom ml-bevegelsen ble danna ikke minst på bakgrunn av bruddet mellom Kina og Sovjet var den kinesiske polemikken⁹⁾ en viktig del av ml-bevegelsens politiske grunnlag. Kineserne så det som sin viktigste oppgave å forsvare marxismen mot Krutsjovrevisjonismen¹⁰⁾.

FRAM UNDER MARXISMEN - LENINISMENS BANNER

Problemer og feil knytta til Stalin og Komintern-tradisjonen var helt underordna. Derfor så også den nye kommunistiske bevegelsen i Norge på den marxist-leninistiske teorien som et godt utvikla redskap slik den var anvent i Sovjet under Stalin. Men sannheten var at marxismen på flere områder var blitt redusert til dogmer og utenatføring. I ettertid er det mulig å se at det ved dannelsen av den nye kommunistiske bevegelsen hadde vært nødvendig med en kritisk oppsummering av den kommunistiske bevegelsens teori og praksis til da. På den måten kunne en ha skilt ut gode erfaringer fra dårlige. Om noe slikt hadde vært *mulig* på midten av 60-tallet er derimot høyst diskutabelt. Men endel av de feila ml-bevegelsen utvikla seinere, spesielt på midten av 70-tallet, stammer fra dette manglende oppgjøret med feil i Komintern-tradisjonen.

SUF VAR DER FØR UNGDOMSOPPRØRET

I Europa kom ungdomsopprøret i 1968. Men i Norge kom det i realiteten ikke før i 1970. SUF(m-l) var allerede da en fasttømra organisasjon, som kunne suge opp den vårløsninga som da kom. Kampen for å opprette bevegelsen, studiene og propagandaen hadde lagt dette grunnlaget. SUF kom ikke samtidig med vårløsninga. SUF(m-l) var der før det store skredet kom.

1970 - DET STORE KAMPÅRET

Utover i 1970 vokste det fram kamper og protester mot regjeringa på flere områder. I Sverige hadde en Kiruna-streiken¹¹⁾ og SUF(m-l) hadde deltatt i støttearbeidet for denne. Men også i Norge vokser det fram streikekamper i 1970, Norgas, Sauda og Oslo Sporveier¹²⁾. Ml-bevegelsen spiller en viktig rolle i disse kampene. Også blandt studentene og elevene vokser det fram store kamper mot statens utdanningspolitikk. Ml-erne utvikler mye riktig politikk på utdanningssektoren. Faglig Studentfront på universitetene er vokst til en stor og omfattende front¹³⁾. Hovedangrepet mot elever og studenter er rasjonaliseringsframstøt. På gymnasene kommer det forslag om nytt karaktersystem, normerte prøver og Gjelsvik- og Steen-komiteéns forslag om et enhetlig utdannings-system¹⁴⁾. På høsten 1970 reiser elevene bl.a. på Oslo Katedralskole og Svolvær Gymnas kampen mot normerte prøver.

Våren 1971 reiser det seg omfattende kamper blant elever og studenter mot statens utdanningspolitikk. 12. mars 1971 demonstrerer tusenvis av elever mot normerte prøver. I disse omfattende elev- og studentaksjonene spiller SUF(m-l) en viktig rolle. Fra 1969 til 1971 hadde SUF(m-l) som følge av de store massekampene endra karakter fra å være en studieorganisasjon til å bli en kamporganisasjon som virkelig stod i ledelsen for ungdommens kamper.

SYNET PÅ ELEVORGANISASJONENE

På endel områder har den unge ml-bevegelsen en *sekteisk*¹⁵⁾ politikk. Spesielt kommer dette til uttrykk i synet på elevorganisasjonene. I 1970 går SUF(m-l) mot å opprette YLI og får 25% av delegatene på NGS-landsmøtet i 1970 med seg på et vedtak om å oppløse elevorganisasjonen. SUF(m-l) så det som positivt at skoler meldte seg ut av elevorganisasjonene. I hele 1970 og 1971 fortsetter denne politikken å være rådende. Man ønsker å utvikle en egen interesseorganisasjon på siden av de eksisterende, etter mønster av Faglig Studentforum på universitetene. Mye av årsakene til ml-erenes prinsipielle motstand mot elevorganisasjonene hadde sin årsak i at NGS fram til 1971 var styrt av Unge Høyre.

24

OM DET REVOLUSJONÆRE SKOLEARBEIDET

av morten falck

gi overta NGS? Organisasjonen er et
lik og har begraves, vil vi utrette
om for norske skoleelever, kaster vi
ikke bort tiden på NGS, et formelis-
tisk gummibein slengt til en sultan
Mund.

17. Hva må gjøres?

Vi ser altså at elevene i praksis ikke
har noen makt til å få satt sine krav
gjennom. NGS oppsto ut fra elevenes
behov for en organisasjon som kunne
ta vare på deres interesser vis å vis
i landet, og som kunne sette makt bak
dem. En slik organisasjon ble
NKS. Organisasjonen var faktisk
for lett å overta, storkapitalen fikk
for lett spill og kunne kvele ethvert
klipp til interessekamp i faddelen.
I tillegg vil skoleelevene uten en-
kelig organisasjon være enda mer mak-
tøse enn nå. Det skoleelevene
trenger, er altså en organisasjon som
kan i jern for deres interesser, og
som ikke er like lett å overta som
NKS - en virkelig interessekamporga-
nisasjon - en fagforening for skole-
elever.

18. Hvordan bør en slik organisasjon se ut?

Det er ikke vår oppgave her å gi en
detaillert plan for en slik interesse-
kamporganisasjon for skoleelever. De-
tailjene vil gro fram etter hvert som
arbeidet skrider framover. Visse gene-
relle grunntrekk kan vi imidlertid
skissere alt nå:

Organisasjonen bør bygge på indivi-
duelt medlemskap for å engasjere
den enkelte elev i større grad enn
hithittil har vært med NGS. Strukturen

ML-BEVEGELSEN OG KAMPEN MOT EEC

Etterhvert som de store kampene utvikler seg i 1970 forandrer også
SUF(m-l) linje på endel spørsmål. Utover høsten 1970 blir det lagt større
vekt på enhetsfrontpolitikk og sekterisme blir stilt som et problem på
SUF(m-l)'s sommerleir i 1970. Allerede høsten 1970 blir «Arbeiderkomi-
téen mot EEC og dyrtid» (AKMED) dannet¹⁶. Men først høsten 1971 kom-

mer EEC til å prege hele SUF(m-l)'s arbeid. Det blir lagt stor vekt på at rasjonaliseringa i skolen er «EEC-forberedende tiltak». Store deler av de som er aktive mot normerte prøver dras inn i arbeidet mot EEC. Våren 1972 er SUF(m-l)'s hovedoppgave prøveavstemningene om EEC på gymnaset. Våren 1972 er det første landsmøtet i NGS SUF(m-l) jobber systematisk med. Det blir valgt progressive delegater fra mange skoler og SUF(m-l) får inn tre i sentralstyret. Etter landsmøtet i NGS blir det mindre jobbing i elevorganisasjonene og alt arbeidet rettes inn mot EEC. Kampen mot EEC vinnes og SUF(m-l) kan oppsummere at de har vært en avgjørende kraft blant ungdommen for å sikre nei-seieren.

«OMDANNING» OG MLG OVERTAR SOM PARTIBYGGENEDE ORGANISASJON

Fra sommerleiren 1971 flyttes store deler av SUF(m-l) ledelsen over til MLG. Fra sommeren 1971 er det MLG (tidligere SASG) som utgjør ledelsen for den samla ml-bevegelsen. Fra da av kan SUF(m-l) i større grad jobbe med ungdomssaker. SUF(m-l)'s 2. kongress (7. landsmøte) vedtar derfor at SUF(m-l) skal omdannes til en kommunistisk masseorganisasjon. Dette var et naturlig resultat av at MLG overtar rollen som det partibyggende senteret. Til da var det SUF(m-l) som hadde spilt denne rollen. På mange områder hadde SUF(m-l) fungert som et «Ungdommens Kommunistiske Parti». Mange ungdommer fikk ikke bli medlemmer og mange ungdommer fant seg ikke til rette i SUF(m-l). Å omdanne SUF(m-l) var derfor helt nødvendig ettersom arbeidsoppgavene endra seg.

«OMDANNINGA INGEN FREDELIG OVERGANG»

Etter EEC-avstemninga var mange av medlemmene gått over i MLG. ML-bevegelsen ønska samarbeid med SF og NKP ved valget i 1973, og det utvikla seg oppløsningstendenser. Høsten 1972 sendte SUF(m-l)'s ledelse ut et opprop til medlemmene der det ble slått fast at omdanninga til en kommunistisk masseorganisasjon ikke var noen fredelig overgang og at det nå måtte tas «drabelige skritt mot masseorganisasjon».

Men man utvikla en politikk der sosialt miljø og stil var den viktigste måten å vinne ungdom for et revolusjonært ungdomsforbund¹⁷⁾. I ettertid er det grunn til å si at dette oppropet markerer startskuddet for en dårlig utvikling og et overslag i arbeidet med å «omdanne» ungdomsforbundet. Det er grunn til å tro at «den fredlige overgangen til masseorganisasjon» burde ha fortsatt.

RØD UNGDOMS LANDSMØTE 1973

Det ble innkalt til ekstraordinært landsmøte våren 1973. Den nye ledelsen blir valgt på såkalt «omdanna kriterier»¹⁸⁾. Dette betydde lavere krav til politisk nivå og erfaring. Mange ungdomsskoleelever og helt ferske folk ble innvalgt. SUF(m-l) skifta navn til Rød Ungdom. I løpet av våren 1973 var også det utadretta arbeidet ført over til ungdomskolene

SUF(m-l), ti år i framgang:

1963

SUF blir stiftet som SFs ungdomsorganisasjon. Allerede da var det medlemmer av SUF som støttet Kina, revolusjonen og frigjøringsbevegelsens kamp. Men de var få.

1964

SUF var fortsatt en ganske liten organisasjon. SUF var ikke revolusjonært.

1965

USA angriper Tonkinbukta i Nord-Vietnam. Mange SUF-medlemmer demonstrerte til støtte for FNL og Vietnam. Noen folk i SUF-ledelsen var imot å støtte frigjøringsbevegelser fordi det var å støtte krig. (De var pasifister.)

1966

Diskusjonene, kampen, mellom de revolusjonære og pasifistene ble stadig hardere. De revolusjonære de som mente at revolusjon var nødvendig for å skape sosialisme i Norge, ble flere. Stadig flere begynte å kalle seg m-lere (marxist-leninister). Den andre flokken i SUF mente at sosialismen kunne en fa ved å velte det i Stortinget. De ble stadig færre.

1967

Kunnskaper om kulturrevolusjonen i Kina spredde seg i Norge. Den rettet seg mot tendenser til pampevesen i Kina. Den hadde stor betydning for utviklingen i SUF. Landsmøtet i 1967 vedtok å støtte kulturrevolusjonen og SUF var da den første organisasjonen i Norge som støttet palestinerne kamp i Midt-Osten. Landsmøtet valgte for første gang et sentral-

styre hvor flertallet var marxist-leninister. Dette landsmøtet gjorde SUF landskjent. Det var mye hets mot SUF i avisene. Men vedtakene på landsmøtet førte også til at organisasjonen fikk virkelig mange nye medlemmer, ungdommer som ville slutte seg til den eneste revolusjonære bevegelsen i Norge. Det året kjempet SUF gjennom «Støtt FNL» og «Bekjemp USA-imperialismen» i Vietnam-arbeidet. SUF var mot EEC.

1968

«Manglerud-opprøret». Elevene på Manglerud ungdomsskole i Oslo, anført av SUF, heiste FNL-flagget i skolens flaggstang, og okkuperte aulaen en god stund. Den første Rod Front-demonstrasjonen ble holdt 1. mai dette året. SUF ga ut en løpeseddel om lønnsoppgjøret. SUFs landsmøtet vedtar at medlemmene skal studere marxismen leninismen-Mao. Tsetungs tenkning for å ta standpunkt til denne teorien et år etter. Det ble også vedtatt å tillegge den demokratiske sentralismen (en kommunistisk organisasjonsform) og en revolusjonær plattform.

1969

SF blir splittet. Partiet vil ikke ha SUF som sin ungdomsorganisasjon. SF oppretter SFU isteden. SUF vedtar å bygge på marxismen-leninismen-Mao. Tsetungs tenkning, og å skifte navn til SUF(m-l) for å vise dette. Avisa «Klassekampen» blir utgitt. Arbeiderne streiker mot moms. Rod Front vinner i Studentersamfunnet i Oslo for første gang.

1970

Store studentaksjoner for høyere løn. Arbeiderne streiker på Sporveien, Sando og Notgas. SUF begynner å drive EEC arbeid. Delegasjon fra SUF treffer Mao.

1971

MLG var blitt starta tidligere (ind-gruppene), og var nå blitt så sterke at de kunne ta over mye av SUF-arbeidet. På landsmøtet i 1971 ble det vedtatt at SUF(m-l) skulle omforme seg til å bli en organisasjon som virkelig tok opp ungdommens interesser. SUF ledet noen huseokkupasjoner, og vellykka kamp mot normerte prøver. Huseokkupasjon blant studentene.

1972

I EEC-kampen prøvde SUF(m-l) å mobilisere ungdommen, og gjorde det i stor grad. SUF(m-l) var en aktiv og sterk kraft i enhetsfronten mot EEC. Mye diskusjoner i SUF(m-l) om hvordan organisasjonen skal kjempe for ungdommens interesser. Mindre strenge opptakskrav for å bli medlem. Littere tempo for medlemmene. For 6. året på rad ble det dette året holdt Rod Front-sommerleirer rundt om i landet, i år er det seks forskjellige leirer.

1973

Det nye partiet er stifta, Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene). Det betyr at SUF får hjelp til å konsentrere seg om ungdomsproblemene. Om kort tid skal SUF(m-l) ha landsmøte for å bestemme hva som er de viktigste sakene i tiden framover. Det er nok å henge frigjøreren i, som ungdommens dårlige fritidstilbud, normerte prøver, ungdommens lave lønninger i arbeidslivet osv., osv.

Bli du med?

og husokkupasjoner. Det framgangsrike arbeidet på gymnaset ble forlatt. Det var et helt klart behov for å omdanne SUF(m-l) og forandre arbeidsstilen. Men nå utvikla det seg en linje som mente at ungdommen bare skulle knyttes til Rød Ungdom gjennom sosialt miljø og studier ble sett på som noe dumt og fåfengt. Flere tegninger i medlemsbladet uttrykker denne nye «friske» stilen. Alt med det gamle SUF ble forkasta.

bra landsmøte i RØD UNGDOM

— Hvordan var det å være med på Rød Ungdoms landsmøte?

Freddy, rørløst, 21 år. Det var kjempesorg. Jeg har aldri vært med på landsmøter før og trodde at det var noe veldig alvorlige greier med svære hauger med dokumenter en måtte pøye gjennom.

Den nye formannen i Rød Ungdom,
Helge Øgrim.

Det ser jo slik ut på TV. Men sann var det ikke her. Vi hadde det virkelig gøy.

— Dere diskuterte vel en del politikk?

Freddy: Sjølsagt, vi diskuterte spesielt tre saker, den politiske plattformen for organisasjonen, om vi skulle skifte navn og hvem vi skulle velge til sentralstyret. Vi diskuterte mye i smågrupper. Det var fine og grundige diskusjoner, ikke noe snakk om å sluke rått de forslaga som var lagt fram. Jeg synes diskusjonene om navnet og sentralstyret var de beste.

— Er du fornøyd med det sentralstyret som ble valgt?

Freddy: Jeg er faktisk imponert over at det ble så bra. Jeg visste ikke at vi hadde så mange unge freske folk å velge blant.

Tidligere valgte vi folk utfra erfaring og skolerung, det vil si godt grep om det teoretiske. Nå bestemte vi oss for at vi ville ha mange helt unge, så og så mange fra forskjellige skoleslag og unge arbei-

dere, og ca halvparten jenter. Ut fra det valgte vi de beste folkene vi har. Vi satte også som et krav at de vi valgte måtte ha mange venner utenfor miljøbevegelsen, vi ville ikke ha noen paniper!

Jeg har hørt at dere hadde fest lørdagskvelden?

Freddy: Den var suveren. Vi ble mye bedre kjent med hverandre. Det var jo folk fra hele landet på møtet, helt oppe fra grensa mot Sovjet! Vi hadde «kultur-fest» mye visesang, alisang og også en sketsj. Næ, var nvd inn på forhand, men det var også en del som ble tatt på sparket. «Vi vet det er en som er flink til å synge fra Frimso her, kan ikke du synge et vise?» Mye sant.

Hvilke inntrykk sitter du igjen med?

Freddy: Det var så mange unge, glødende folk på landsmøtet at jeg har stor tro på framtida. Folk gleda seg til å komme hjem a jobbe med det nye vi skal bli. En organisasjon for all rød ungdom!

VEDTAK PÅ LANDSMØTET:

RØD UNGDOM arbeider for raskt å bli en kommunistisk masseorganisasjon av ungdom.

RØD UNGDOM bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

RØD UNGDOM er AKP(m-l)s ungdomsorganisasjon.

Tida krever en ny slags organisasjon — derfor bygger vi RØD UNGDOM!

Vi er stolte av historia til SUF(m-l), hvorfor har vi da skiftet navn til Rød Ungdom?

I mange år nå har SUF(m-l) vært den ledende organisasjonen i å ta opp ungdommens krav om forbedring og

Derfor er vi nødt til å forandre organisasjonen. Det ungdommen trenger er en organisasjon som kan samle tusenvis til kamp for sine interesser i dag, og for den sosialistiske revolusjonen.

Vi har satt oss som mål å bygge videre

mer gjennom å slåss for ungdommens interesser i ditt miljø, og gjennom å studere. Der du har sjansen til å utvikle deg til kommunist, ikke nødvendigvis være det når du blir med.

Denne forandringen betyr i virkelig-

KORRIGERING FRA SEPTEMBER 1973

Noen lag fikk framgang som følge av «Rødt miljø»-parolen. Men som helhet fikk organisasjonen store problemer. Den demokratiske sentralismen fungerte ikke, ledelsen mobiliserte ikke de mest framskredne i organisasjonen og interessekampen ble skjøvet til side. Høydepunktet for disse overslaga ser ut til å være høsten 1972 og våren 1973 rundt det ekstraordinære landsmøtet.

En viktig lærdom fra denne perioden er at det å forandre feil med store kampanjer og «drabelige skritt» sjelden fører fram. Den eneste måten å endre feil på er ved tålmodig politisk overbevisningsarbeid, og ved å ta skritt for skritt. I kampen mot sekterismen og feil i arbeidsstilen i det gamle SUF ble det gjort store overslag i den andre retninga.

1974 - ET GODT ARBEIDSÅR FOR RØD UNGDOM

1974 må karakteriseres som et godt år for Rød Ungdom. På område etter område ble overslag og høyreopportunistiske linjer fra 1973 korrigert¹⁹⁾. Våren 1974 blir organisasjonen innretta på interessekamp igjen.

Fra våren 1974 var igjen gymnasene det viktigste arbeidsfeltet. Argumentasjonen for dette var at det var her det foregikk de største massekampene, som kampen mot 30-timersuka og mot enhetsskolen, og at Rød Ungdom lettere kunne styrke seg hvis de prioriterte gymnasene²⁰⁾.

I skoleåret 1973/74 var skoleelevene i streik to ganger mot 30-timersuka og den nye gymnasloven. Organisasjonen prioriterer opp studier som har ligget nede siden EEC-kampen. Organisasjonen styrker seg og det drives et godt organisatorisk arbeid. Våren 1974 jobber Rød Ungdom med «Sogndal-oppropet» for å få progressive delegater på NGS-landsmøtet²¹⁾. Allerede i 1973 har Rød Ungdom fått stor innflytelse i YLI. På sommerleirene diskuterer Rød Ungdom Sovjet.

«Bli arbeider»-kampanja blir lansert høsten 1974²²⁾. Organisasjonen hadde da mange skoleelever som medlemmer og det var naturlig å oppfordre flest mulig av dem, når de var ferdig med gymnaset, til å begynne å jobbe. Det ble understreket at det var frivillig, at de som gikk ut i industrien burde skaffe seg fagutdanning og at man kunne prøve seg i et år eller to før man eventuelt begynte å studere, hvis det var det man hadde tenkt seg. Målsettinga var sjølsagt å få flere arbeidere i ungdomsforbundet.

I 1974 blir Norges Kommunistiske Studentforbund stiftet, etter en større diskusjon i Rød Ungdom. Rød Ungdoms landsmøte blir avholdt i slutten av 1974. Årsaken til at landsmøtet avholdes så tidlig er i første rekke behovet for å velge en ny ledelse til erstatning for den gamle der mange hadde falt fra som følge av de «omdanna kriteriene». Dette landsmøtet vedtar å styrke kampen mot den reaksjonære offensiven fra Unge Høyre, slutter opp om «bli arbeider»-kampanja og legger i hovedsak opp til at arbeidet skal fortsette i det sporet som en har kommet fram til gjennom 1974.

Sognepresten i Sogndal åtvarar mot SUF – ML

„Kamp om ungdommen i bygda“ seier han

Dette var overkriften på en artikkel i en avis i Sogn og Fjordane om sogneprestens angrep på SUF(m-l) i det lokale meningsbladet „Laget fornekta Gud's eksistens og kjempar mot eikvar form for gudstru“, skriver sognepresten bl.a.

„Kor langt SUF(m-l)-gruppa er komen med 'revolusjonen' sin, veit ein ikkje, men når Paulsen (sognepresten) finn å måtte åtvara mot gruppa, er det grunn til å tru at han reknar den som ei alvorleg utfordring. Grunna manglande

popularitet nytta SUF(m-l) seg 'underjordiske taktikk' i arbeidet sitt, infiltrerer seg gjerne i lag og organisasjonar for på den måten å arbeida, skriver avisa.

SUF(m-l) i Sogndal svarer: „Sognepresten kjem her med ein del påstandar gripe ut av lause lufta. Han påstår at SUF(m-l) har programfesta gudsfornekning. Dette er blank logn. Vi nektar ingen å verta medlem eller jobba blant oss fordi dei er kristne. Det som betyr noko er at dei er

einige i politikken vår og vil vera med oss på å bygga eit sosialistisk samfunn.

Som alle andre politiske organisasjonar i landet, er det også opp til medlemmane i SUF(m-l) sjølve å avgjera sitt tilhøve på dette feltet.“

Sognepresten hadde kommet med angrepet sitt fordi SUF(m-l) i Sogndal hadde kommet med to løpesedlar om ei møte som skulle samle ungdommen i bygda om å lage ein ungdoms-klubb. „Vi meiner eit rettferdig krav er eit skikkeleg samfunnsutliv der alle ungdomsorganisasjonane, også kristne, kunne få høve til å drive ymse aktiviteter“, skriver SUF(m-l).

Møtet, som samlet 120 ungdommer, ga også resultat. Ungdommen fikk lov til å bruke kjellerlokalet i Sognatun kafe to ganger i uka.

„Når sognepresten skriv at der er 'kamp' om ungdommen i Sogndal, så er det han som står for den. SUF(m-l) kjempar saman med og blant ungdom, vi er ein del av den.“

1975 - ET VENDEPUNKT I RØD UNGDOMS HISTORIE

Årsplanen for 1975 legger opp til å styrke arbeidet blant arbeiderungdommen. Men samtidig legges det opp til at skoleelevene skal være viktigste målgruppe ut hele årsplanen. Våren 1975 jobber Rød Ungdom med aksjonen for å hindre Unge Høyre-flertall på NGS' landsmøtet. Til tross for at Unge Høyre tok tilbake makta over NGS dette året må denne kampanja karakteriseres som i hovedsaka vellykka. Skoleåret 1974/75 markerer på mange måter et høydepunkt når det gjelder Rød Ungdoms innflytelse på gymnasene.

I løpet av våren og sommeren 1975 skjedde det omfattende linjeendringer i partiets sentralkomitè og i ungdomsforbundets ledelse. I partiet blir det lagt fram et dokument som ble kalt «teser om høyreavviket». Det blir oppsummert at ml-bevegelsen hadde hatt et høyreoppportunistisk avvik spesielt i forholdet til SV og at partidisiplinen og studier var svekka. Dessuten var arbeiderklassens rolle undervurdert. Disse avvikene hadde i første rekke spilt en stor rolle i 1972/73. Sigurd Allern gikk av som formann i AKP(m-l) og Pål Steigan ble ny formann.

KAMPANJE MOT HØYREAVVIK I UNGDOMSFORBUNDET

I ungdomsforbundet ble det slått fast at det fantes et revisjonistisk høyreavvik²³⁾ i forhold til proletariatet, i forhold til partiet, i forhold til SV/SVU og i forhold til utviklinga av ungdomsforbundet. Det viktigste uttrykket for høyreavviket ble oppsummert til å være forsonlighet i forhold SV/SVU. For å dokumentere dette ble det lagt fram materiale spesielt fra perioden 72/73.

Og det er helt klart at det stod høyreopportunistiske linjer i 72/73, ikke minst i ungdomsforbundet. Men på område etter område var disse feila korrigert gjennom hele 1974. Det kunne være behov for å oppsummere feila som var gjort i 72/73 på en vitenskaplig måte, men en kampanje mot et eksisterende revisjonistisk høyreavvik var på ingen måter riktig i 1975. Nok en gang skulle det vise seg at det er svært skadelig for ungdomsforbundet å korrigere feil og mangler ved storstilte kampanjer og «harde slag».

HVORFOR KOM KAMPANJEN MOT HØYREAVVIKET

Å finne én grunn til at denne kampanja mot høyreavviket ble iverksatt er vanskelig. Men en viktig grunn er de diskusjonene som ml-bevegelsen hadde gjennomført i 1974 om sosialimperialismen. Etterhvert som forståelsen for Sovjets fascistiske karakter og den økende krigsfaren økte, ble det tydeligere og tydeligere hvor alvorlig feila som var gjort i 72/73 var. Dette skapte et politisk grunnlag for «oppgjøret med høyre» i 1975. En skal heller ikke se bort ifra at påvirkning fra den internasjonale kommunistiske bevegelsen spilte inn.

Det er ihvertfall riktig å si at ml-bevegelsen i denne perioden nærma seg endel av de standpunktene det albanske partiet stod som representant for. Men den viktigste grunnen til at dette «oppgjøret med høyre» kunne få slike alvorlige konsekvenser var i første rekke problemet med at ml-bevegelsen ikke hadde gjennomført en kritisk vurdering av den kommunistiske bevegelsens historie. I realiteten medførte dette oppgjøret med høyre en tilnærming til den politikken Komintern-partiene førte i perioden 1929-1934²⁴⁾.

VENSTRESEKTERISME

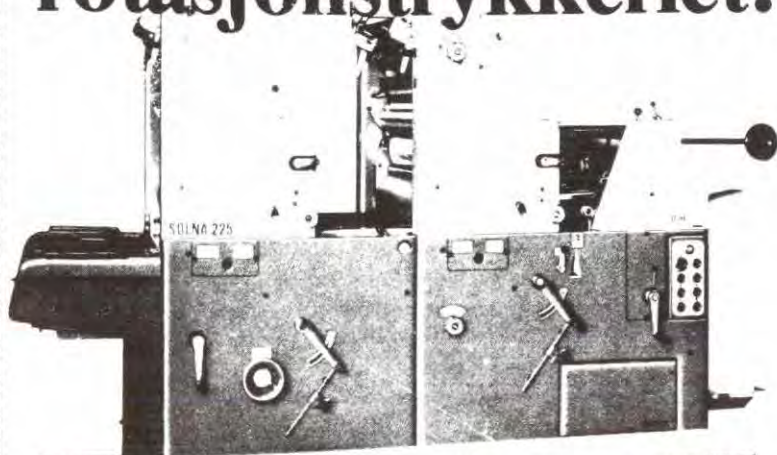
Rød Ungdoms sommerleire i 1975 diskuterte de borgerlige arbeiderpartiene. En viktig diskusjon var bl.a. om alle SV-ere var reaksjonære. I valgkampen høsten 1975 var SV den taktiske hovedfienden. I Rød Ungdoms medlemsblad ble det bl.a. skrevet: «En valgkampgruppe som bruker dyrebar tid på å diskutere ungdomskrav eller lokale krav i valget er ikke ei revolusjonær men ei borgerlig gruppe». Revisjonismen skulle «knuses» med «harde slag» og store ord. På denne tiden utvikla det seg også linjer med å presse folk til å gå ut i jobb, gå mot at folk begynte på yrkesskolen isteden for i industrien, stemple alle SV-ere som reaksjonære. Det ble også en ytterst *sekteisk*. I ettertid kan det oppsummeres at denne kampanja mot høyreavviket var feilaktig og medførte at grunnlaget ble lagt for store politiske tilbakeslag seinere. Rød Ungdom mista sin innflytelse på gymnasene og førte ut en venstresekteistisk politikk i forhold til ungdommen.

DE VERSTE OVERSLAGA KORRIGERES²⁵⁾

Seinere forsøkte ungdomsforbundet å gå imot «vulgariseringa av kampanja mot høyreavviket»²⁶⁾. Men grunnleggende sett lå problemet i at det skulle føres en kampanje mot et høyreavvik som i veldig liten grad eksisterte. Når politikken i utgangspunktet i hovedsak var riktig, måtte en kampanje mot et påstått høyreavvik sjølsagt føre til at en erstatta en i hovedsak korrigert politikk med en feilaktig politikk. Kampanja mot

Raud Ungdom og NKS: Tofargemaskin til rotasjonstrykkeriet!

RU har til nå samla inn 603.183 kr.!

Dette er tofarge-maskina som Raud Ungdom og Noregs Kommunistiske Studentforbund skal gi til rotasjonstrykkeriet. Vi har sett i gang ein kampanje for å få maskina i hus til 1. februar. Prisen er 200.000 kr., og desse pengane skal samlast inn blant medlemmer av ungdomsforbunda og andre

progressive og venner av AKP(m-l) og ungdomsforbunda.

Tofarge-maskina teings i produksjonen ved sida av sjølve rotasjonen. Eksempel på bruken av denne er at rotasjonspressa trykker «innmaten» i ei bok og tofargemaskina trykker omslaget. Det same gjeld for Røde Garde.

høyreavviket betydde også innledninga til det vi vil kalle en «brutalisering» av det indre livet i Rød Ungdom. Stilen ble nå «harde slag», kommandometoder og hensynsløs kaderbehandling²⁷⁾. Ikke minst denne stilen la grunnlaget for problemer som skulle oppstå seinere. Utover i 1976 blir det igangsatt en vervekampanje i Rød Ungdom. Målsettinga var å fordoble medlemstallet. Rød Ungdom greide ikke å oppfylle denne målsettinga, men i all hovedsak må vervekampanja oppsummeres som vellykka.

Mot tvangskristning:

På Berg skole har vi nå satt igang en aksjon mot obligatorisk kristendomsundervisninga.

Kristendom er nå etter Stortingsvedtak blitt *objektiv* og heter nå religion. Nå skal vi ha 1 time i 2. gym om fremmede religioner og 2 timer i 3. gym om kristendom og litt etikk, alt sett ut fra statskirka sitt syn.

Folk som har meldt seg ut av statskirka, men ikke inn i noe annet kirkesamfunn *md* også delta i denne undervisninga. Dette er ikke objektiv religionshistorie, men tvangskristning.

Stortingsvedtaket om kristendomsundervisninga avslører også grundig de borgerlige arbeiderpartiene. Vedtaket er nemlig fatta av et *enstemmig* storting. For DNA og SV gjør det tydeligvis ingenting at ungdommen skal presses full av borgerskapets reaksjonære ideologi.

Religion er og blir humbug. Det er ikke Gud, men arbeiderklassen som styrer utviklinga. Religionen tjener derfor til å passivisere oss. Det passer borgerskapet utmerka at vi ber til en gud i stedet for å kjempe for retten vår.

Den første veggavisa vi hang opp ble sensurert av rektor. Han hevda at den var skrevet på feil grunnlag. Vi hadde skrevet «Nei til obligatorisk kristendom».

Sensur av veggaviser, skoleaviser, elevråd, A-møter osv. er sånt vi kan vente oss mer av. Det er jo akkurat det det nye regelverket legger opp til, og derfor vil det også bli forkasta av elevene.

På veggavisene våre har vi hovedsakelig kjørt på at den må slås tilbake. Vi har også tatt opp religion og kvinnesak.

Vi har videre hatt en under-

skriftsakksjon med oppslutning fra omtrent 50% av elevene. Vi har delt ut løpesedler og solgt merker fra «Aksjon ut av statskirken», og vi skal lage liknende løpesedler.

Start liknende aksjoner på alle skoler rundt om i landet. Slå tilbake den nye skiva om «objektiv» kristendom.

Husk «et samla folk kan aldri beseires!»

RELIGION ER OPIUM FOR FOLKET! MELD DEG UT AV STATSKIRKEN!

Elever på Berg

ORGANISATORISK STYRKING

Våren 1976 styrka organisasjonen seg kraftig. Hele ml-bevegelsen var, ikke minst som følge av kampanja mot høyreavviket, en meget sterk bevegelse i 1976. Det politiske grunnlaget var klart for alle medlemmene. Politisk, organisatorisk og økonomisk var ml-bevegelsen sterkere enn noensinne.

Det er derfor viktig å se dialektikken²⁷⁾ i den politiske utviklinga som foregikk i denne perioden. Men hvis vi ser tilbake kan vi se at årsaken til ml-bevegelsen politiske framgang på slutten av 60-tallet og begynnelsen av 70-tallet, lå i en sterk ledelse som hadde lagt en riktig plan for bygginga av en ny kommunistisk bevegelse. men denne framgangen var hele tiden avhengig av at bevegelsen stilte riktige paroler i forhold til massekampen og den virkelige utviklinga i Norge. Hvis ikke ml-bevegelsen hadde evna å lede elev- og studentkampene og viktige deler av EEC-kampen ville ikke ml-bevegelsen fått den innflytelsen den fikk. Men i 1976 var ml-bevegelsen blitt så sterk som følge av dette, at den til en viss

grad kunne igangsette og drive sine «egne» massekamper. Det kunne se ut som om kravene til å forholde seg til den virkelige massebevegelsen var blitt mindre. Det kunne se ut som om ml-bevegelsen ikke trengte å legge så stor vekt på den virkelige bevegelsen i det norske folket. Isteden utvikla det sterke tendenser til å ville «oppheve tyngdekraften». *Subjektivisme og idealisme*²⁹⁾ var rådende i mye av ml-bevegelsens arbeid. Ledelsen og medlemmene trodde framgangen skulle vokse inn i himmelen. Slik er det nå en gang ikke!

Fjern den reaksjonære NGS-ledelsen!

RG har i mange århetet om kampen på skole og i alle land. Tendensen over alt er å bli klar. Elevene har nå tydelig sett seg lei på UNG Høyres og NGS-ledelsens sabotasje. Kravet «Kast den reaksjonære NGS-ledelsen» reises med større og større tyngde i stadig flere deler av landet. UNG Høyres historie i NGS-ledelsen er blitt en historie om sabotasje av en fri kamp elevene har rett. Satt i tillegg er den åpne sabotasje av aksjonene for språklikestilling i skolen.

Deri voksende opposisjon har også partiet i tillegg i en del vedtak. Blant annet er det fatta vedtak som

krever Lark Nord kasta som NGS-leder på elevkonferanser i Møre og Romsdal, i Nord-Trøndelag og på Vokseungymnasiet og Katta i Oslo.

Vi synes det er bra at det blir gjort vedtak som krever den kasta. Men vi tror ikke dette er nok til å fjerne den reaksjonære ledelsen i NGS. Vi oppfordrer elevene på alle gymnasene i landet til å gå sammen og organisere kamper for å fjerne UNG Høyre fra ledelsen i NGS.

MAKTA I NGS MA LIGG
HOS LIA AKTIVISTENE!
UNG HØYRE SABOT
RER KAMPEN – KAST
DELETA I NGS LEDEREN!

PARTIET OG UNGDOMSFORBUNDET

Utover i 1976 og 1977 utvikla det seg en tendens i partiet som slo fast at situasjonen blant ungdommen var «utmerket» men ledelsen i ungdomsforbundet var dårlig. I beretninga til partiets landsmøte i 1976 står det: «Arbeiderungdommen, skoleungdommen og studentene blir stadig mer opprørske og kampvillige. De mister stadig flere illusjoner om de borgerlige politikerne». Dette må karakteriseres som en høyst idealistisk og subjektivistisk påstand. Partiet nekta å se de nye tendensene som var i ferd med å utvikle seg blandt ungdommen etter at ungdomsopprøret i

all hovedsak var over. Beretninga sier videre: «Men det er fullstendig feilaktig å gjøre dette (tendenser til å flippe ut og revisjonismens innflytelse, min anm.) til noen hovedtendens som overskygger den raske progressive utviklinga av det arbeidende folkets ungdom. Vi er overbevist om at den progressive utviklinga kommer til å fortsette. Det er opp til kommunistene sjøl å knytte an til denne utviklinga. Det er vårt eget arbeid som avgjør om dette fører til økt støtte for sosialismen, for revolusjonen og det kommunistiske partiet». Denne analysen ble brukt til å legge hovedårsaken til problemene i ungdomsarbeidet på en udugelig ledelse i ungdomsforbundet. Og ledelsen i ungdomsforbundet gjorde vitterlig viktige feil. Det hadde utviklet seg tendenser til byråkrati, privilegier og pampestil. Ungdomsforbundets ledelse, rundt Helge Øgrim, stod i spissen for «brutaliseringa» av det indre liv. Men samtidig var det helt feilaktig å ensidig rette skytset mot ledelsen i Rød Ungdom. Beretninga til partilandsmøtet i 1976 slår fast at det finnes avvik på alle plan i ungdomsforbundet og at partiet straks etter partilandsmøtet måtte sette i gang med å føre kampen mot den revisjonistiske linja videre. Disse linjene danna utgangspunktet for at partiet i 1977 igangsetter den såkalte ungdomskampanja.

PARTIETS UNGDOMSKAMPANJE

Som vi har påvist var utgangspunktet for partiets ungdomskampanje en undervurdering av problemene i ungdomsarbeidet og en sterk undervurdering av medlemmene i Rød Ungdom. Partiet stiller som målsetting for sin ungdomskampanje å utvikle revolusjonær ungdomspolitik, utvikle ungdommens kamper og styrke Rød Ungdom og NKS. Hovedmetoden er å innsette ungdomsledere i ungdomsforbunda.

Partiets ungdomskampanje kan ikke oppsummeres positivt. Den foster usjølstendighet i en periode der behovet for å fostre³⁰⁾ tillitsmenn var større enn noensinne. I 1976 hadde Rød Ungdom rekruttert mange nye medlemmer. Det som det hadde vært behov for var skolering og forstring av disse, med henblikk på at en ny generasjon skulle overta ledelsen i ungdomsforbundet.

Etter en periode med neglisjering av gymnasarbeidet var det også stort behov for å styrke dette arbeidet. Partiets ungdomskampanje bidro til å svekke gymnasarbeidet. Når partiet avslutta sin ungdomskampanje ved årskiftet 77/78 stod ungdomsforbundet ribba tilbake.

1977 - PROBLEMENES ÅR

Rundt 1. mai 1977 var det starta kamper mot politivold, spesielt i Oslo. Det var økende vilje blant Rød Ungdoms medlemmer til å komme seg ut i massekampen og gjøre opp med tendenser til sektarisme. Angrepene på ml-bevegelsen hadde da bare tiltatt i styrke og topper seg rundt sprengninga av Oktober-bokhandelen i Tromsø i 1977³¹⁾.

Dette var en vanskelig periode for ml-bevegelsen og Rød Ungdom var kraftig svekka etter «bli arbeider» kampanja og organisatorisk rot og forvirring som hadde utvikla seg høsten 1976 og våren 1977. Rød Ungdoms 10. landsmøte blir avholdt våren 1977. Dette landsmøtet vedtar linja med å utvikle revolusjonær ungdomspolitik. Et hovedproblem for Rød Ungdom oppsummeres til å være mangelen på en revolusjonær ungdomspolitik. Revolusjonær ungdomspolitik ble fokusert på «Kamp mot politivold» og «Kamp mot karakterer». Karakterlinja som ble utforma på sommerleirene i 1977 var, til tross for intensjonene om å styrke Rød Ungdoms innflytelse på gymnasene, et dårlig redskap for å vinne større oppslutning blant denne ungdomsgruppa.

Rød Ungdom gikk til offensiv på en sak der vi hadde flertallet av elevene mot oss, vi hadde en mangelfull politisk linje og få allierte. Parolen om å «brenne karakterbøkene» var totalt feilslått.

NEKTA UFOPBEREDT PRØVE !

En klasse på yrkeskolen i Stavanger nekta å ha uforberedt prøve. De samla sammen alle prøvearka – og la de tilbake på kateteret. Bra aksjon. Flere må sette i verk aksjoner mot karakterene!
– BORT MED KARAKTERENE !
– BOIKOTT PRØVER OG EKSAMEN !
– BRENN KARAKTERBØKENE !

Årsplanen 77/78 stilte oppgaven med å gjennomføre hele 8 kampanjer og var selvfølgelig umulig å gjennomføre. Den organisatoriske oppløsninga fortsatte.

I YLI utvikla det seg en riktig linje i løpet av 1978 som bidro til å nedkjempe den reaksjonære splittelsesorganisasjonen YES³²⁾. I ettertid er det mulig å oppsummere at det Rød Ungdom hadde hatt behov for rundt 1977 ved siden av å komme ut, var å fostre og utvikle en ny generasjon Rød Ungdommere. Til det hadde det vært behov for skoling og studier.

Bergen Yrkesskule: SVARTE LØGNER OM YLI OG HARDE ÅTAK PÅ YTRINGSFRIDOMEN

redde gårde
korrespondent

I forrige skuleår vedtok fylkestinget at elevane ved det videregående skulane i Hordaland ikkje lenger skulle få bostipend — noko som dei tidlegare hadde fått. Dette er eit hardt angrep på økonomien til elevane, og mange reagerte sterkt. I protest mot dette vart dei samla inn underskrifter, og enkelte skular gjekk til streik. Ved Bergen Yrkesskule vart dei samla inn opp i mot 350 underskrifter. I samband med dette hadde YLI aksjonsveke, og allierte motpart streik. Skuleleinga freiste å hindra motet, der dei tidlegare hadde gjeve leve til det.

I same veka kom arkiv og kalla seg «komiteen for fred og skolen» med harde åtak på dei vart dei hengt opp på skuleveggen.

Ungdom og veggavis som oppmøte elevane til å gå mot streik. Vi meiner at dei er skuleleinga som står bak, og at dei «skjuler» seg bak ein klasse på skulen som liksom skal representera «fredskomiteen». Det merkelege ved komiteen er nemleg at ingen vil stå fram, og alle henvendingar til komiteen må skje skriftleg. Seinare fekk «fredskomiteen» i stand ei avstemming om retten til å dela ut løpesettar, YLI-avisa og å henga opp veggaviser. Metoden dei nytta var å laga ein stemmesetel som sverta YLI og påstod at pengane til YLI vart brukt av Raud Ungdom. Ved avstemminga gjekk dei utanom alle lovfegvalde organ. Og skuleleinga la alt til rette for denne avstemminga, m.a. ved å la dei

få lister over elevane slik at avstemminga kunne bli kontrollert.

Dette er eit hardt slag mot ytringsfridomen og den soleklare retten elevane har til å ta opp saker på skulen. Mot dette vart dei fatta klassevisse vedtak som vart slått opp på veggaviser. Nokre av desse nekta inspektøren å stempla, for — som han sa — han ville fylgje avstemmingsvedtaket. (Resultatet frå avstemminga endrar seg for kvar gong ein høyrer det.) Elevrådet underkjende heile avstemminga og kritiserte inspektøren. Inspektøren nekta framleis å stempla veggaviser. Skuleleinga har sin støtte blant elevane. Når «fredskomiteen» har byrja å vakle, rykkjet elevrådsformannen — ivrig YES-tilhengjar — ut i ei Bergens-avis. Der støttar han opp om «fredskomiteen» og svertar YLI, for slik å kunne køyre fram YES. Han skriv t.d. at «fredskomiteen» kom i ei tid då YLI hadde sett

i gang mange kampsaker. Tidlegare støtta han liksom ikkje «fredskomiteen», men no er han den fyrste til å forsvara den. Same taktikken brukte han i kampen for bostipend — fyrst støtte og sidan på aktivt inn for å leggja ned saka.

Skuleleinga prøver å kartleggja elevane. På allmøte held dei klar oversikt over kven som snakkar. Dei seier at enkelte elvar er utplasserte på skulen for å laga bråk, og leinga har nøyse undersøkt på kva elvar tidlegare har drive med. Dette er alvorlege åtak på elevane.

Alle åtaka som kjem no må sjåast i samanheng med at departementet planlegg nytt regelverk der elevane ikkje får nokon rettigheter. Mange elvar reagerer sterkt mot åtaka på ytringsfridomen, og det er viktig at vi alle går mot eit kvart forsøk på å knebla elevane!

Elevar ved
Bergen Yrkesskule.

NEI TIL FELLES GRUNNOPPLÆRING

Schenbergkomiteen
betyr mæring
av fagopplæringsløn
Forsvar fagskillene

SLUTT OPP OM YLI SAMMEN ER VI STERKE

1978-79

Ungdomsforbundet får ikke framgang gjennom politivoldaksjoner og karakterkampanja. Endel av de ungdomsgruppene som det legges vekt på i denne perioden er det meget vanskelig å rekruttere blant, og enda vanskeligere å sikre at de forblir medlemmer hvis de først rekrutteres. Ledelsen har store problemer med å takle situasjonen. Ledelsen har hele tiden vært vant til å jobbe i framgang. Årsplanene bærer også preg av idealistiske forhåpninger om ekspansjon³³⁾ og framgang. Men når problemene tårner seg opp og ungdomsforbundet svekkes har de i ledelsen ingen metoder for å lede ungdomsforbundet ut av grøfta. I løpet av 1977 og 1978 tårner det seg også opp endel politiske problemer. Fra å være en fast og sammentømra organisasjon i 1976 blir fler og fler frustrerte og endel melder seg ut. Mange som har blitt med i en periode med framgang, har idealistiske forhåpninger om ytterligere framgang. Studiene neglisjeres og medlemmene har liten motstandskraft mot problemene som oppstår.

De forskjellige kampanjene kan ikke løse problemet med at det norske ungdomsopprøret er forbi.

Sosialistisk Ungdom gir ut boka «Oppgjør med AKP»³⁴⁾, Albania bryter med Kina³⁵⁾ og mange av de tinga som var sjølsagte i 1976 blir det stilt spørsmålstegn ved. Mange går i passivitet og det finnes ingen ekstern samlende sak for organisasjonen.

I 1978 driver Rød Ungdom et bra arbeid for å få Eritrea til OD-prosjekt. Årsplanen 78/79 stiller oppgaven med å kaste Rød Ungdom ut i massekampen og «lede flertallet av ungdommen». Det er klart at også denne årsplanen er preget av idealisme og er for optimistisk.

Foran landsmøtet i 1979 oppsummeres det at arbeidet i den foregående perioden burde ha vært lagt opp anderledes. Det oppsummeres at Rød Ungdom ikke bare skulle ha lagt vekt på å styrke bredden i arbeidet, men også styrke organisasjonen innad gjennom studier, skolering og politisk kamp. Da kunne Rød Ungdom ha vært i stand til å møte angrepene

på tredje verden teorien og SU's offensiv. Målsetninga burde ikke ha vært stilt så høyt og organisasjonen burde ha tatt et skritt av gangen.

Rød Ungdom oppsummerer før landsmøtet i 1979 at i en periode der organisasjonen har prioritert det eksterne arbeidet på topp, minker Rød Ungdoms innflytelse blant ungdommen. Før landsmøtet i 1979 så man at man totalt mangla folk som kunne overta ledelsen av ungdomsforbundet.

Perioden 77/78/79 vitner om store problemer med å se den virkelige situasjonen i øynene og legge opp arbeidet etter det. Isteden er arbeidet sterkt preget av idealisme og subjektivism.

Mot slutten av 1979 var det full krise i Rød Ungdom. Samtidig vokste det fram en «demokratibevegelse» retta mot ledelsen på alle nivåer. Denne opposisjonsbevegelsen mente å finne svarene på Rød Ungdoms problemer i manglende indre demokrati. Endel av de feila de påpekte, ikke minst i ledelsens byråkratiske ledelsesmetoder var riktige. Men løsninga var feilaktig, man trengte tvert imot sentralisme og disiplin og en riktig linje for oppbygging for å starte gjenreisninga av Rød Ungdom.

Etter landsmøtet i 1979 fortsatte tilbakegangen, men de verste krisetendensene var over. Men fremdeles manglet en helhetlig linje for oppbygginga av Rød Ungdom som tok hensyn til de faktiske problemene som eksisterer. Ikke før gjennom landsmøtebevegelsen før Rød Ungdoms landsmøte i 1981 og på dette landsmøtet kunne hele ungdomsforbundet samles om en slik linje for oppbygging. Da var begret i ferd med å bli tømt.

SITUASJONEN ER FORANDRET

En riktig linje for en utvikling av Rød Ungdom i 80-åra måtte ta hensyn til at situasjonen *rundt* ml-bevegelsen hadde forandret seg. Ungdomsopprøret fra 70-åra var forbi. Krise hadde slått inn i verdensøkonomien — krigsfaren økte. Den framtidsoptimismen som preget 70-åra var forduftet. Den nye situasjonen la grunnlag for pessimisme og individualisering blant ungdommen. Å rekruttere ungdom til en revolusjonær bevegelse var langt vanskeligere enn før. Å vinne oppslutning om sosialismen var overmåte mye vanskeligere enn på begynnelsen av 70-tallet.

Mange i ml-bevegelsen stilte også spørsmål om sosialismen og kommunismen virkelig var den veien menneskene måtte gå for å vinne sin frihet tilbake. De fleste hadde stiftet familie, fått barn og hadde problemer nok å stri med. Noen hadde vokst fra revolusjonen. Noen gikk ut og hadde hastverk med å avskrive sin fortid. De skulle videre i karrieren.

Måtte Rød Ungdom se virkeligheten i øynene og oppsummere at en revolusjonær bevegelse bare hadde sjanser i en oppgangsperiode? Nå når marxismen virkelig viste sin gyldighet, var det da umulig å bygge en bevegelse som bygde på denne erkjennelsen? Skulle de få rett de som sa at revolusjonspratet gikk over etterhvert som man ble eldre?

Rød Ungdoms utvikling de siste åra har ikke bekrefta en slik frykt. Det er mulig å opprettholde og styrke en revolusjonær bevegelse i et kriserammert Norge. Men oppgaven er så mye vanskeligere. Det krever så mye mer av dem som er med.

Rød Ungdom måtte ved inngangen til 80-åra innse at terrenget hadde forandret seg. Organisasjonen var svekket. Rød Ungdom kunne ikke lenger ta på seg alle de oppgavene som organisasjonen rakk over tidlige-re. Man måtte prioritere — ambisjonsnivået måtte reduseres.

Gjennom mange år hadde det vokst fram en erkjennelse av at den politiske skoleringa var en vegg som manglet i Rød Ungdom. Helt siden midten av 70-tallet hadde det ikke vært nevneverdige studier. Ungdom som hadde blitt med i Rød Ungdom hadde kommet til organisasjonen fordi den stod for riktige kampsaker. Når vinden begynte å blåse surt mot slutten av 70-tallet var ikke entusiasmen for riktige kampsaker nok for å holde folk innomhus. Derfor måtte diskusjonen og skolering settes på dagsorden.

Diskusjonen og skolering i marxismen var også viktig av en annen grunn. Det hadde vist seg at svarene ml-bevegelsen hadde gitt tidligere ikke var bra nok. Vi hadde fått nye erfaringer som måtte telle med når kartet skulle utformes. Erfaringene fra Kina og kulturrevolusjonen stod her i sentrum. Ml-bevegelsen var bygd opp i den tro at kulturrevolusjonen løste problemet med at sosialismen kunne ende i et nytt utbyttersamfunn. Men kulturrevolusjonen løste jo ikke problemet! Ml-bevegelsen måtte diskutere og studere for å løse problemene som er knyttet til sosialismen.

Bli med i Rød Ungdom!

Vi lever i en syk verden! Vi kan ikke bare se på den norske idyllen idag, for idyllen kan ikke vare. Norge er avhengig av resten av verden. Hele den rike verdens rikdom er bygget opp på den mest hensynsløse undertrykking av den 3. verden. Det begynte med slavehandel, fortsatte med kolonier og holder det gående idag med økonomisk utbytting. Verden har nok mat til alle, men 2/3 sulter fortsatt.

•

Dette er den internasjonale kapitalismen som vi er en del av. Og samtidig som kapitalismen har gjort enorme teknologiske framskritt, ser vi hvordan dette skaper flere problemer enn det løser. Kapitalismen lager enorme naturdelegger, og skaper ordet økologi i øyeblikket, men enorme framskritt, men folkesykdommene alkoholisme og heroinisme brei om seg. Og de økonomiske krisene kommer fortsatt igjen og igjen. Vest-Europa nærmer seg nå 30 millioner arbeidsløse.

•

Vi lever i en syk verden — en

Kapitalismen er et døende samfunnsystem.

verden som attpålit er svanger med verdenskrig. Finnes det grunn til optimisme? Både ja og nei. Nettopp kapitalismens svære problemer er beviset for at kapitalismen er døende, er et samfunn som skal på historas skraphaug. Rød Ungdom vil slåss for at dette skjer fortst mulig. Vi vil at menneskene skal ta knekken på kapitalismen, og bygge sosialisme. Ifølgelig at kapitalismen tar knekken på menneskeheten!

•

Sosialisme er Rød Ungdoms mål. Men vi vil også kjempe mot undertrykkinga idag. Vi vil slåss mot arbeidsløshet, nedskjæringer i skolen, en meningsløs fritid, utbygging i Alta, nedsløving av ungdomsmiljøene med narkotika og alkohol osv. Vi vil slåss for seiere idag. Men vi vet at resultatene vil bli uthult og undergravd gang på gang så lenge vi lever under kapitalismen. Derfor er ikke elevorg. og organisasjoner som Folkeaksjonen nok. Ungdommen trenger Rød Ungdom. Bli med!

Oppgaven nå er å kombinere studiene og diskusjonene med et aktivt utadventt arbeid for å vinne ungdommen for Rød Ungdom og sosialismen. Vi må bare innse at det ikke finnes noen snarvei til framgang. Det er et objektivt faktum at det er vanskeligere å vinne folk for en revolusjonær bevegelse i dag. Når arbeidsløsheten øker kan det koste mer å «vie livet sitt til strid». Men vi har heller ikke all verdens tid med å gro dypere røtter i dette folket. Nå, når en ny krig truer verden, er oppgaven med å bygge en sterkere revolusjonær bevegelse så mye viktigere enn før. Men det vil kreve arbeid — masse arbeid.

NOEN PUNKTER TIL EN OPPSUMMERING

1. Ml-bevegelsen vokste fram i opposisjon til sosialdemokratiet og Moskvarevisjonismen.
2. Kulturrevolusjonen spilte en avgjørende rolle ved dannelsen av ml-bevegelsen. Den viste at det var mulig å bygge sosialismen uten at den degenererte som i Sovjet. Men ml-bevegelsen har hele tiden vært en «norsk» bevegelse med politikk for norske forhold.
3. Det var et problem at ml-bevegelsen i for stor grad knytta seg til «Komintern-perioden» ved dannelsen. Man hadde hatt behov for en kritisk gjennomgang av den kommunistiske bevegelsens historie.
4. Etter bruddet med SF fulgte ml-bevegelsen og dens ledelse en langsiktig plan for dannelsen av et nytt kommunistisk parti. Ml-bevegelsen vokste fram som et resultat av studier, propaganda og deltakelse i folkets kamper. En forutsetning for oppslutninga om ml-bevegelsen var at den greide å knytte seg til de eksisterende og voksende massebevegelsene.
5. Rundt 1975 gjorde ungdomsforbundet grove venstreseksakteristiske feil som la grunnlaget for at de problemene som oppstod seinere skulle bli så omfattende. Idealisme og subjektivism har vært en gjennomgående og alvorlig feil i ungdomsforbundet og ml-bevegelsen som helhet. En forutsetning for framgang er å være jordnær, analysere den virkelige utviklinga nøye og knytte seg til de virkelige bevegelsene blant ungdommen.
6. Metoden med store kampanjer og «harde slag» mot feil og mangler i arbeidet har vist seg å være en dårlig metode. En slik stil løser sjelden problemene og har i Rød Ungdoms historie ført til nye overslag i en annen retning.
7. Det finnes ingen «sesam-sesam»-løsninger for oppbygging av det revolusjonære ungdomsforbundet. Bare hardt og tålmodig arbeid vil i lengden gi resultater. Flere elementer som studier, skolering, kaderfostring,³⁶⁾ politisk kamp, massekamp, propaganda og rekruttering utgjør forutsetningene for en styrking av Rød Ungdom.
8. Et revolusjonært ungdomsforbund i dagens Norge må legge vekt på å jobbe blant elevene på de videregående skolene. I Rød Ungdoms historie har det betydd tilbakegang hver gang ungdomsforbundet har sluppet arbeidet på gymnasene.

9. Ungdomsforbundet må legge vekt på å føre en uredde enhetsfrontspolitikk og være på vakt mot «ungdommelig» fraseradikalisme.
10. Studier og fostring av medlemmene må være en kontinuerlig oppgave. Uansett hvor mye ungdomsforbundet prioriterer den eksterne kampen må den indre skoleringa og fostringa sikres.
11. Rød Ungdom må sikre en sterk organisasjon, en sterk demokratisk sentralisme og et fast grep fra ledelsens side. Være på vakt mot byråkratisering og forgubbing i ledelsen. Vi må sikre at det hele tiden kommer yngre folk inn i ledelsen.
12. Vi må ha et langsiktig perspektiv, både bakover og fremover. Overslag og vulgarisering er en konstant fare i et ungdomsforbund. Bare kunnskap om fortida og en fastholding av vår strategiske målsetting kan hindre overslag.

13. Vi må styrke arbeidet med å løse de praktiske og teoretiske problemene knytta til sosialismen. Enighet, klarhet og forståelse av vårt politiske grunnlag innad i ungdomsforbundet er en forutsetning for framgang i det eksisterende arbeidet.
14. MI-bevegelsen og Rød Ungdom har i hele sin historie utgjort et reelt alternativ til DNA og SV. MI-bevegelsen har i alle hovedspørsmål stått for en riktig politikk og oppnådd store framganger i arbeidet. Uten ml-bevegelsen ville mye sett anderledes ut i Norge. MI-bevegelsen har stått i spissen for å gjenreise marxismen og kommunismen som et alternativ i norsk politikk. Vi har stått i spissen for å utvikle solidaritetsarbeidet med den tredje verden, vi har stått i fremste rekke for å øke årvåkenheten i forhold til den økende krigsfaren og Sovjets ekspansjon. I fagbevegelsen og i ungdomskampen har vi stått for en uredde kamplinje.

RØD UNGDOMS HISTORIE

- SUF stiftet 1963, SUF's 1. landsmøte, Ole Kopreitan, formann
2. landsmøte 1965, Theo Korizinsky, formann
 3. landsmøte 1966, Peder Martin Lysestøl, formann
 4. landsmøte 1967, Sigurd Allern, formann
 5. landsmøte 1968, Sigmund Grønmo, formann
 6. landsmøte 1969, (SUF(m-l)s 1. kongress), Pål Steigan, formann
 7. landsmøte 1971, (SUF(m-l)s 2. kongress), Sverre Knutsen, formann
 8. landsmøte 1973, (Skifter navn til Rød Ungdom), Helge Øgrim, formann
 9. landsmøte 1974, Helge Øgrim formann til sommeren 1976.
 10. landsmøte 1977, Erling Maartmann Moe og Grete Knudsen offentlige talsmenn.
 11. landsmøte 1979, Bjørgulv Braanen, leder
 12. landsmøte 1981, Bjørgulv Braanen, leder
 13. landsmøte 1983, Per Overrein, leder

Kasserte baksideplakater til Rute 80

Støtt ditt lokale politi

Klipp ut, lim opp på en plankestubb og sag etter den stippled linjen. Hold kolla i høyre hånd og sett i gang.

—Slå deg sjøl

Har du vondt i magen—Spy på

Carl I Hagen

**De Gud ikke ga hjerne -
ga han striper & stjerne**

**Ikke kast bort stemmen på
Høyre eller DNA**

**Kast den bort på
Rød Valgallianse**

Garantert ingen stortingsrepresentant

RUTE 80 rules O.K.

Hvordan kjempe offensivt – med tvilen i ditt bryst

av Lars Simonsen

Jeg deler hovedsaklig synet som legges fram i historieheftet. Både hefteforfatteren og Solstad trekker fram idealismen, tendensen til å retusjere virkeligheten, som vokser fram i ml-bevegelsen i løpet av 70-åra. Spørsmålet som står tilbake er jo hvorfor? Det er sikkert mange årsaker, men jeg vil fremheve dogmatismen – teorisynet som ble en del av ml-bevegelsens grunnlag.

1. Rød Ungdom og ml-bevegelsens røtter

Her legger folk vekt på forskjellig ting.

- Ungdomsopprøret i Vesten.
- Kulturrevolusjonen i Kina, et anti-autoritært og «moteriktig» svar på sosialismens problemer.
- Komintertradisjonen formidlet gjennom Kina ved hjelp av den store polemikken.
- EEC-kampen. (Eller dagskamp generelt).

Jeg vil i likhet med historieheftet legge hovedvekta på den internasjonale innflytelse, kulturrevolusjonen og skal kort begrunne det.

Rød Ungdom en ungdomsbevegelse med konkret politikk for norske forhold.

Ml-bevegelsen og Rød Ungdom var tidlig ute med å utforme en konkret politikk for opprørsviljen blant norsk ungdom. Vi hadde analyser på skolepolitikk, faglig politikk, fritidskamp, solidaritet med folk som sloss mot imperialismen (brøyt med det etablerte utenrikspolitiske syn i Norge). Dermed klarte vi å stille riktige paroler for strømninger i tida. Her mener jeg Inger Bjørnhaug har mye rett i Røde Fane nr. 1-2/83 når hun trekker fram streikebevegelsen og den nasjonale kampen mot EEC som virkelige bevegelser ml-bevegelsen ble en del av og stod i spissen for. For

Rød Ungdom mener jeg kampen mot normerte prøver og 30-timersuka kan sammenlignes i betydning for ungdomsforbundet med betydninga av streikene på Norgas, Sauda og Sporveiene for partiet.

Kulturrevolusjonen – kittet som bandt.

Uten praktisk politikk med appell blant de opprørske deler av folket kan ingen revolusjonær bevegelse vokse og bety noe. Men uten teoretisk og ideologisk fundament kan ikke de forskjellige praktiske bevegelser, streikende arbeidere, opprørske elever, nynorskfolk, nasjonal kamp bindes sammen under én ledelse.

Det er her jeg mener Kulturrevolusjonen peker seg ut som det viktigste sammenbindende element. Jeg kunne også sagt maoismens tillempling av marxismen-leninismen, men det var kulturrevolusjonen som gjorde denne kjent i vide kretser i Vesten og Norge.

Kulturrevolusjonen var metoden til å hindre kontrarevolusjon slik det hadde skjedd i Sovjet. Dermed ga kulturrevolusjonen ny tillit til den sosialisme modell som var utvikla fra Marx til Stalin.

Dette fundamentet hadde en god del innebygde motsigelser som Rød Ungdom ikke var klar over på begynnelsen av 70-tallet. Da bevegelsen fikk problemer kom disse motsigelsene fram i lyset, ml-bevegelsen og Rød Ungdom kom i krise.

Konklusjon. Ml-bevegelsens politiske sammensetning gjorde at vi var en norsk organisasjon med vidsyn. En organisasjon med politikk for en del spørsmål i Norge og internasjonalt og historisk perspektiv.

Men kilden til sprekk var der når motsigelsene i det politiske grunnlaget gikk opp for medlemmene.

Jeg skal kort si min mening om en sak heftet nesten ikke behandler og gi mitt syn på kampanja mot«høyre».

2. Forsvar proletariseringa.

Heftet har ingen vurdering av proletariseringskampanja. Dette er tynt. Det er få ting som har fått så mye flås, gode historier og dritt etter seg. Men hva mener vi som var med på den egentlig? Hvordan skal den oppsummeres? Svært ofte snakkes det om overgrepa som ble gjort. Jeg mener den kampanja var riktig, nødvendig og bra. Den var et

kjempemessig sosialt eksperiment satt i gang av en liten revolusjonær bevegelse som hovedsaklig besto av intellektuelle.

Det var en praktisk handling for å virkeliggjøre det alle revolusjonære bevegelser har som mål: Gå ut til folket — lær det å kjenne og reis det til kamp mot undertrykkelsen.

Det viste seg at det ikke var så lett, arbeiderklassen var ikke så revolusjonær som vi hadde forestilt oss og mange illusjoner brast. Men hva så, hva var alternativet? Jeg tror illusjonene, de overdrevne vurderingene av mulighet for revolusjon i Norge hadde brutt sammen uansett. Forskjellen er at *med* proletariseringskampanja så var store deler av ml-bevegelsen i kontakt med norsk arbeiderklasse, *uten* den så hadde vi fortsatt vært en isolert elev og studentbevegelse.

3. Dogmatismen bankes inn med kampen mot «høyre».

Kampanja mot «høyre» som ble kjørt samtidig med proletariseringskampanja har jeg derimot ikke så mye bra å si om.

Det er riktig at det fantes lav politisk forståelse for revisjonismen i Rød Ungdom på begynnelsen av 70-tallet. Faktum er imidlertid at dette hadde bedra seg betraktelig utover mot 75/76.

Jeg vil legge vekt på tre ting:

1) — *Et uvitenskapelig teorisyn.*

Dogmatismen har nok hele tida hatt et fotfeste i ml-bevegelsen, men den var ikke enerådende. Vi var en bevegelse som hadde gjort opprør og stilt nye spørsmål til debatt. Men med «høyre»-kampanja fra 75 ble dogmatismen «slått» inn i medlemsmassene på en måte som aldri før. Ledelsen skifta fra å være mennesker som inspirerte og tok initiativer i en organisasjon som førte reelle diskusjoner til å bli forvaltere av den eneste sannhet. De definerte hva som var revisjonisme og hva som ikke var det.

I Rød Ungdom førte det i enkelte tilfeller til en «konkurranse» om å være den første som fikk greie på ledelsens nye linjer for å være den første til å slutte seg til den. Det kunne medlemmene på forhånd ikke vite og ble derved tvunget inn i en situasjon hvor det var best å vente til ledelsen hadde satt sitt stempel på en ny linje.

Som kjent er det ikke så lett å få 20 mennesker i et lag til å føre en meningsfylt diskusjon når den første som holder innlegg har rett. Dette sammen med «to-linje kampen», som skulle avsløre en klasseforskjell mellom hver forskjellig uttalelse av et syn gjorde folk veldig påpasselig med å gjenta ledelsens ord.

Denne uvitenskapelige holdninga ble også knytta til teorien. Det som klassikerne eller en ml-er hadde skrevet var sant, det andre skrev var borgerlig, løgn eller revisjonisme.

Med slike syn som rådende — hvorfor skulle en da orientere deg i andre retningers litteratur — det var nok å holde seg til ml-litteraturen. Denne holdninga har Rød Ungdom slitt med siden.

2) — *Avpolitisering av organisasjonen*

Mens ml-bevegelsen før var kjent for å være en godt orientert bevegelse med en frisk debatt som tok utgangspunkt i forhold både i Norge og ellers i verden, stivnet dette i oppgjøret med «høyre». Hovedvekten ble lagt på tekniske og subjektive diskusjoner og stram organisatorisk praksis.

3) — Underdanighet for ledelsen

En del av kampanja mot «høyre» besto i å korrigere avvik i forhold til partiet. Det ble slått fast gang på gang at partiet var ledende og det måtte Rød Ungdom aldri glemme. Dette ble understøtta med studie materiale fra APA (Albanias Arbeiderparti).

Jeg trur dette virka sammen til at det ble vanskeligere å ta sjølstendige standpunkter i Rød Ungdom enn det hadde vært før og at medlemmene i mindre grad ble med på å utforme politikken.

- RØD UNGDOM HAR MYE PROBLEMER FOR TIDA. ENTUSIASMEN ER LAAER, OG DET KOM UNDER HALVPARTEN SÅ MANGE PÅ I R I ÅR SOM I FJØR. ER DET RIKTIG Å TALK E OM KRISE I RØD UNGDOM I DAG?

- På mange måter ja, og det viser seg på flere måter enn det du nevnte. Økonomi kampanja har gått tregt etter en bra start på leirene, det er oppløsningstendenser i en del lag, misnøyen med ledelsen er ganske ut bredt, vi har vanskeligheter med å verve nye folk. Det er også mange politiske spørsmål som er stilt etter at Kina endra linje, som f.eks. hva prinsippene for sosialismen egentlig er. Men bildet er ikke likt overalt, vi har også en del lag og distrikter som jobber svært bra.

Bv. 5/79

4. Ryggraden som sprakk og den praktiske bevegelse.

Høyre-kampanja skulle smi enheten i ml-bevegelsen rundt en revolusjonær politikk, og det gjorde den forsåvidt. Men nettopp det synet på teori og debatt som den hamra inn tror jeg gjorde situasjonen ennå vanskeligere da motsigelsene i vårt grunnlag ble klare for oss alle.

Da Kina brøyt med kulturrevolusjonen, AKP brøyt med APA, fordi de var blitt revisjonister og dermed pr. definisjon borgere, så var det ikke hva som helst i ml-bevegelsens politikk som gikk i stykker. Det var sjølve den teoretiske ryggraden som hadde bundet sammen de forskjellige radikale innafor ml-bevegelsen.

Rød Ungdoms medlemmer jobba på det tidspunktet i mange fronter, YLI, NGS, fagforeninger, Palestinakomiteen osv. De teoretiske problemene ble lite diskutert, folk så ikke lenger vitsen med Rød Ungdom. Er det ikke nok å jobbe i en front?

Det ble vanskeligere for styrene å holde organisasjonen sammen — Rød Ungdoms medlemmer falt tilbake til de praktiske bevegelser de var kommet fra — elevbevegelsen, kvinnebevegelsen, antiimperialistiske bevegelsen.

Heldigvis skjedde det ikke fullt ut slik som i andre land, og den diskusjonen om vårt teoretiske grunnlag som vi har hatt i snart 4 år har vært helt nødvendig for å begynne å bygge opp ryggraden igjen — det teoretiske fundamentet som skal binde bevegelsen sammen. «Uten revolusjonær teori — ingen revolusjonær bevegelse».

Oppgaven vi står foran i åra som kommer er å utvikle teorien for sosialisme og revolusjon, samtidig må vi knytte oss til stadig nye radikale strømninger og bevegelser i åra framover. Mulighetene er for så vidt gode ettersom de andre «sosialistiske» partiene foreløpig har nedlagt den teoretiske kampen.

Har ml-ere alltid rett? Eller hvordan kjempe offensivt med tvilen i ditt bryst?

Det viktigste jeg på en måte har lært er at vi må kvitte oss med tanken om at vi alltid har rett fordi vi står på marxismen-leninismens grunn. Samtidig må vi ikke bli defensive i den politiske kampen.

Hvis du er fanatisk overbevist om at du alltid har rett, så er det på en måte lettere å kjempe, både ml-bevegelsen og de kristne har bevist det. Vi må lære oss å slåss offensivt for den politikk og teori som vi har, samtidig som vi beholder den kritiske sans og diskuterer vårt politiske grunnlag. På lang sikt er det det som lønner seg. Jeg tror det ville vært lettere hvis vi innrømmet motstandere at de har gode poenger, *når* de faktisk har det, i stedet for bare å avvise problemstillinger for seinere å skifte linje.

Etter mitt syn er vi på god vei — Jeg tror vi vil klare det.

Framtida tilhører oss – fortsatt

av Bo Brekke

Da jeg ble med i SUF(ml) for over 13 år siden, trodde jeg i likhet med en hel generasjon «suffere» at framtida — den tilhører oss. Vi hadde en voldsom entusiasme og sjølsikkerhet som gjorde at hets og innvendinger prella av. Etterpå kan vi oppsummere at endel var naivt og dumt — at vi forsto lite marxisme i de første åra. Men det viktigste å oppsummere fra disse åra er likevel ikke dette.

Det viktigste var at vi gløda. At vi hadde sett at verden var dømt til å erstatte dagens meningsløse urettferdige system med et nytt og rettferdig. Det viktigste var at vi hadde gjennomskua det sosialdemokratiske verdensbildet om samarbeid og harmoni. Vi så tvert om klassekampen, både i Norge og i verdenssamfunnet. Vi hadde gjennomskua velferdsdrømmen, og vi var sikre på at vi hadde rett. Uansett naivitet vil jeg oppsummere etter alle disse åra at *vi hadde rett*.

«Å svelge noen kameler»

Hva har så skjedd med den naive, entusiastiske ml-bevegelsen fram til i dag? Et viktig trekk er at den har hatt ganske mange medlemmer, men at ganske mange av dem meldte seg ut igjen. En av de mest kjente er Helge Øgrim, som i sin tid var formann i Rød Ungdom. Debatten rundt utmeldinga til Helge i 1981 reiste endel viktige spørsmål.

Det ble pekt på at vi har gjort endel sinnsvake feil og overslag i ml-bevegelsens korte historie. Kjennetegnet ved mange av disse feila er etter min mening *ensidighet*. At vi ikke klarte å se dialektisk på spørsmålet — at vi ikke så de to sidene i motsigelsen, men bare den ene. Denne feilen med ensidighet skyldes dårlig forståelse av dialektikken. Men kanskje viktigere er ledelsens sterke posisjon i ml-bevegelsen.

I diskusjonen med Helge ble det svart fra oss som *ikke* gikk ut, at vi var enig i at det var gjort mange store feil. Men samtidig som vi ville jobbe for å unngå sånne feil og kritisere dem som ble begått, var vi bare nødt til å være villig til å svelge noen sånne kameler.

Hva er alternativet?

Alternativet for de aller fleste som har gått ut er politisk passivitet. Noen ganske få har valgt sosialdemokratiet som overhodet ikke er noe alternativ. Og passiviteten er heller ikke noe alternativ hvis vi fortsatt mener at verdens urettferdighet må knuses og erstattes med sosialisme.

Nei, det eneste alternativet er å bli i ml-bevegelsen, slåss mot feila og slåss for sosialisme. Og utviklinga i bevegelsen viser at dette er riktig. Og utviklinga i Norge og resten av verden viser også at passivitet er et pokker så dårlig alternativ.

Demokrati og diskusjon

Det er innlysende at klassekampen krever et parti med en sterk ledelse. Skal man få gjort noe og oppnå noe, trengs sentralisme. Men uten demokrati i organisasjonen vil denne sentralismen bli undergravet. Det er denne praktiske lærdommen som er gjort gang på gang i andre land, som vi også har gjort i Norge.

Dette gjelder ikke bare diskusjonen om demokrati under sosialismen. Det gjelder også demokratiet i partiet og i Rød Ungdom. Denne nye forståelsen for demokrati er blant de viktigste for oss idag.

Politisk økonomi

Et annet viktig spørsmål hvor vi har fått en ny forståelse, er den politiske økonomiens betydning. Den norske ml-bevegelsen er på mange måter et ektefødte barn av kulturrevolusjonen. I det ligger en ensidig vektlegging på ideologi, og en lav forståelse for politisk økonomi.

røde garde

AVIS A TOU HOUTEN-EN-EN

nr. 4-77 3 kroučír

1. mai på Karl Johan

Det var her i en gang gik,
 som den første lille kold
 i det store crepet
 spibet.
 Den samme som en folk
 for det ene smagsgæstfolk
 her på en kold spib til slottet
 her den ene kold i søgen
 og den stykke der song
 lyder det og kasse
 lød.

Men vi gikk, vi gikk nå lei
for vi viste det så vel
denne gaten har jo alltid med
sin tunge
villet hverke alle dem
som har pekt på veien frem,
"Det der", alt det gryende og
nye
det vi beholdt på
vi visste godt at her
skulle en gang store masse
fødsel runge.

'Ilg var tro var smittsom, den!
 Vi kom stadig fler igjen.
 Het var mer enn dagens sut-
 som bandt oss sammen
 (grå, det var vi visstnok, ja,
 men det grå kan være bra
 når det luer røde drømmer
 under hammen'.

Rudolf Nilsen

Dette ga seg bl.a. utslag i veldig rosenrøde forventninger om hvor nær vi var revolusjonen og sosialismen i Norge. Vår linje var jo riktig, så hvis vi bare fikk politikken vår ut til folk, ville de raskt gripe den og gjøre den til sin egen. Når vi forble et promilleparti og 1. mai-togene plutselig begynte å stagnere eller gå tilbake — ja, da var det ikke så rart at endel ble desillusjonerte og mista *trua*.

For det var nettopp *tru* det var, og ikke *forståelse* for hvorfor sosialismen er nødvendig. Det er her den politiske økonomien kommer inn. Den er en vitenskapelig analyse av kapitalismens og imperialismens økonomiske lover. Lover som viser at kapitalismens økonomi krever kriser og kriger for å overleve. Det er økonomiske lover som viser kapitalismens ødeleggende krefter — krefter som kan true med å avskaffe menneskeheten, hvis ikke menneskeheten avskaffer kapitalismen.

Framtida tilhører oss — fortsatt

Problemet idag synes jeg på mange måter er at entusiasmen mangler. Den *trua* på framtida og politikken vår, som vi hadde for 10-12 år siden er borte. Vi er blitt usikre, tar mange forbehold og understreker alltid at «dette er veldig vanskelig».

Det er klart det er noe bra med dette. Vi er ikke lenger så lettvinde og ensidige. Men dette må ikke drepe entusiasmen og gløden. For virkeligheten viser at vi har rett; imperialismen er døende. Spørsmålet er hvor mange den skal ta med seg i sin egen dødskamp.

Vi trenger derfor litt tro på vår egen fortreffelighet. Vi har nemlig noe å fare med. Og historia er på vår side. Så etter drøyt 13 år i Rød Ungdom vil jeg ønske dere lykke til videre. STÅ PÅ!

Røde Garde

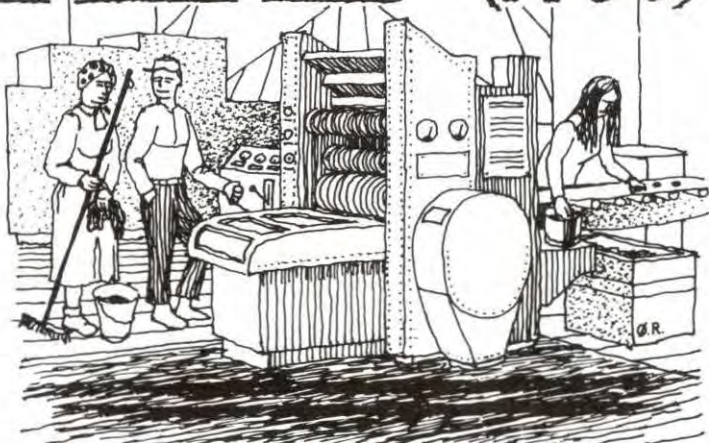
Avisa til F(m-l)

1krone

slutt opp om

AKP *(m-l)*

Kast ikke vrak på kampanjer

av Grete Knudsen

Vi hadde ikke hatt «Klassekampen» uten kampanjer

Hefteforfatteren har gjort et nødvendig arbeid. Ungdomsforbundets historie er lite kjent blant flertallet av Rød Ungdoms medlemmer idag — og det begynner faktisk å bli *historie* når vi kan se tilbake 20 år. Altfor mange ganger har vi oppsummert fortida som svart — «alt vi gjorde var feil. Nå skal vi snu totalt om». Dette heftet er et velkomment forsøk på å skrive historia balansert, vitenskapelig. Men det blir for ensidig og lettvint i endel saker!

Bare kulturrevolusjonen?

Kulturrevolusjonen var uten tvil en enorm inspirasjon for alle ungdommer som søkte noe nytt i oppbruddstida i sekstiåra. Vi fikk en logisk teori som var mot sosialdemokrati og det stivna Sovjetsystemet, men det blir ensidig å se på den som den eneste «rota» til ml-bevegelsen, når SUF i 1968 lagde løpesedler om lønnsoppgjøret og krisa i fiskerinæringa. Når vi kasta oss ut i EEC-kampen (*mot* Kinas syn) må vi ha vært noe annet enn rødegardister i norske klær. Hvordan kan Rød Ungdom i det hele tatt skryte av 20 år, når de fleste maoistbevegelsene ellers i Europa er radert ut? Jeg trur det kommer av at vi ikke var bare en ungdomsbevegelse. At opposisjonen i NKP kom med, at ledelsen fra starten var arbeider-ungdom, mange med foreldre som var aktive motstandsfolk under krigen. At maoistene overtok et landsomfattende ungdomsforbund samt «bli arbeider»-kampanja har gitt oss endel røtter i norsk virkelighet, og hindra oppsmuldring som mange reine ungdomsbevegelser har opplevd.

Så la oss diskutere historia til den kommunistiske bevegelsen uten å gi den den avgjørende innflytelsen på våre feil og svakheter.

Komintern-tradisjonen

Jeg synes heftet overdriver sterkt når det sier at overslaga i kampanja mot høyreavviket stammer fra kinesernes manglende oppgjør med denne tradisjonen, ja t.o.m. sier at vår politikk var en tilnærming til den gærne politikken Komintern førte i 1929-34! (Det virker som heftet vil bruke Rød Ungdoms historie til å få flere argumenter i debatten om kominterntradisjonen). Dette er for lettvin.

Klart vi hadde trengt en kritisk gjennomgang av den kommunistiske verdensbevegelsens historie, men Bjørgulv trur vel ikke det ville vært noe sesam-sesam? Hva var grunnen til at kampanja mot høyreavviket blei ført mye mer ekstremt hos oss enn i partiet? Hvorfor kunne vi oppfordre folk til å slutte på gymnaset for å bli ufaglærte arbeidere, og dermed sage av greina vi sjøl satt på (styrke på skolene)? Vi studerte mye av de albanske teoriene om monolittisk enhet. Vi hadde arven fra kineserne som heftet peker på, men hvilke svakheter i Rød Ungdom gjorde at dette slo gjennom — og utvikla seg? Her kan vi da ikke leite hos Komintern fra 1929-34? Jeg trur vi må se på sånt som; ingen grunnleggende studier i marxismen siden 69-70, mange medlemmer (deriblant meg sjøl) kom med på ei tid med framgang, der den grunnleggende ideologiske kampen med reformismen i SF var avslutta. Vi var fostra opp med interessekamp og *praksis*. Teorien var grei. Dessuten var det mye usjølstendighet i ungdomsbevegelsen etter at AKP(ml) blei danna, og det har alltid vært mye idealisme.

Så la oss diskutere historia til den kommunistiske bevegelsen uten å gi den den avgjørende innflytelsen på våre feil og svakheter.

Ungdommens særtrekk

I diskusjonene om å omdanne SUF(ml) fra et «Ungdommens Kommunistiske parti» til et *ungdomsforbund* husker jeg mange «ahaopplevelser» i studier av Lenin og Mao. De understreker at ungdom har helt spesielle trekk; at de ikke kan nærme seg kommunismen på samme måte som den eldre generasjonen.

Ungdommen er stormsvaler som varsler om nye tendenser, ungdommen er spontane på godt og vondt; ustabile og samtidig svært villige til å kaste seg ut i kamp. Omdanninga gikk sjølsagt for langt og virvla opp høyrepolitikk som å avvise studier o.l. Men når Rød Ungdom nå satser

fullt på studier i marxistisk økonomi, BRA! Og medlemmene begynner å bli «små marxologer» — er det ikke på tide å se litt på saker som: musikk, kultur, teater, fester med innhold, hytteturer o.l.? Eller har video og flipper-spilla, narko og arbeidsløshet gjort det gammaldags? «Se på Noregs Ungdomslag» pleide vi ofte å si. Og jeg trur det fortsatt bør sies. Ikke for å kopiere dem eller være veldedige overfor ungdommen. Men for å ikke å glemme alle de ulike «veiene» ungdom kan trekkes til kommunistisk ideologi på.

Kast ikke ut kampanjene med badevannet

Etter mange bître erfaringer med idealistiske kampanjer, kampanjer som slo ned på enkeltkamerater og stempla dem som uforbederlige høyre/venstreavvikere skjønner jeg godt at heftet nå oppsummerer det som en dårlig metode for å rette på feil. Men jeg håper ikke det betyr at Rød Ungdom legger kampanjer på hylla.

Vi kunne aldri ha bygd opp Klassekampen som dagsavis uten kampanjer. Heller ikke hadde så mange vært medlemmer i Rød Ungdom uten de stadige vervekampanjene. kampanjer er nyttige — bare de brukes med vett.

Skulle vi deltatt i NGS fra starten?

Her er jeg skeptisk til historieskrivinga. NGS starta opp som en samling av skoleavisredaksjoner og gymnassamfunn og sjøl om Unge Høyre hadde makta i organisasjonen da som nå — var det en totalt forskjellig organisasjon. Grunnplan, aktivistgruppe, krav, demonstrasjon var *helt* ukjente ord. Allmøter eksisterte ikke utenom Forsøksgym. Demokrati-et var deretter. NGS var en gjeng glattslikka pampere med stresskoffert gjømt bort langt inne i Kirke- og Undervisningsdepartementet. Skulle da SUF, som tross alt var en liten organisasjon på gymnasene få sine medlemmer til å delta i dette byråkratiet? Det var ikke engang sikkert at det *var* NGS som skulle bli skoleelevenes fagforening, og svært få utenom pampene oppfatta det slik. Jeg trur ikke det var så dumt å starte kritikken utofra. Lage bøljer ved å melde skolene ut av NGS, kritisere reaksjonære OD-prosjekter, drive hard ideologisk kamp i gymnassamfunna. Starte aksjonskomiteer mot normerte prøver, organisere elevene på tvers av den passiviserende elevrådsstrukturen. Særlig fordi elev-

Stor miljødiskusjon i Rød Ungdom

Valgkampen har vist at til tross for høyrevinden finnes det også en klar progressiv strømning blant ungdommen. Vi har gjort viktige erfaringer på hvordan vi skal vinne oppslutning, sier Grethe Knudsen når vi spør henne

Denne kampanja skal sjøl sagt også gi aktive resultater i støttearbeidet til Alta og at vi engasjerer oss mer i lokale naturvernssaker.

OPP MED RG-SALGET!

— Men miljøspørsmål skal vel ikke være det eneste?
— Nei. Salget av Røde Garde skal være hovedstolpen i å markere oss lokalt. Det er en ypperlig måte å knytte nye kontakter på skole- og møte opp jevnlig med Røde Garde i skolegården. Målingene vår er å øke salget med 25 prosent.

Vi må også bli mye raske-
re på labben med aksjoner. Tenk om vi hadde drukket landet med anti-nazistiske plakater 2 dager etter i mai.

DISKUSJON OM NORGE OG SOSIALISMEN

— Men det er store problemer for sosialismen i verden i dag. Det har vel satt uti preg på Rød Ungdom?
— Jada. Klart nok. Når det

albanske partiet blir revisjonistisk, Vietnam okkuperer nabolandet og Kina gjør store endringer i den politiske kursen, raser likson grunn-
nen under føttene på mange.

Vi må møte denne utfordringen og setter i vinter i gang en debatt innad i Rød Ungdom om sosialismen, partiets rolle, det direkte demokratiet, de økonomiske lovene. Kort sagt viktige spørsmål ved sosialismen i Norge.

— Men er det noe liv og språk igjen i Rød Ungdom?
— Vist er det liv hos oss! I valgkampen har Rød Ungdom gått i optus for flotte aksjoner i de største byene.

F.eks. oljeutslippa på borgen i Tromsø. Rygg Rød Ungdom i Oslo har hatt en del bra fester med liv og mus. I valgkampen satte de seg grundig inn i boligspørsmåla i Oslo. Så bygde de daghem på Universitetsplassen og siste lørdag kledte de seg ut som «Dobbel Kurt» fra Tramteatrets forestilling, og holdt appeller midt på Kari

Johan. De samla 100 folk til konfrontasjonen med glans. Sånn skal det gjøres!

UT PÅ SKOLENE!

— Er Rød Ungdom et tilbud til alle de ungdommene som stente RV?
— Ja, så absolutt. Vi er et tilbud til alle som vil forandre samfunnet. Du kommer ikke til et glitrende, problemfritt lag om du blir med. Men det har også en god side. Du kan trygt kaste deg ut i de diskusjonene vi har! Skal starte om miljøproblemmene og sosialismen. Vi stiller mer likt.

Vil du organisere Eritrea-arbeid på skolen din, starte miljøarbeid eller forbedre kantina? Det er det Rød Ungdom er til for. Jeg vil oppfordre så sterkt jeg kan Rød Ungdom-lagene og AKP(m-l) til å gå tilbake til de skolene vi var i valgkampen og tilby studietrivel og medlemskap i Rød Ungdom, avslutter Grethe Knudsen.

motstand mot statens planer blomstra på universiteter og ellers i Europa. Noe av det mest vellykka vi gjorde var demonstrasjonen mot elev- og lærer fiendtlig rasjonalisering i Oslo 12. mars 1971. Her bygde vi opp uavhengige komiteer på mange skoler som diskuterte parolene, hvorfor staten rasjonaliserte osv. Det blei t.o.m. enighet om et antikapitalistisk grunnlag. NGS var sterkt imot toget, men da de så oppslutninga det kom til å få, slang de seg på et par dager før. Og det samla 2000 elever i Oslo — et enormt framskritt dengang. Aksjonene SUF(ml) organiserte på skolene slo liksom inn i NGS som ei bølge og ga organisasjonen et kritisk grunnplan. Vi burde sikkert endra taktikken noe før; mye av propagandaen vår mot NGS-ledelsen var overdrivi. Men vi må passe oss for å stivne i et bestemt mønster i skolearbeidet. Flere former for taktikk i forhold til NGS er mulig!

Det er bra at Rød Ungdom ledelsen ser ut til å ha skjønt gymnasprioriteringa. Hold fast på den! Gymnasiastene er ei stor gruppe organisert ungdom. Det fins nesten alltid en gjeng som er politisk interessert, som søker svar på teoretiske spørsmål. Og det kan vi gi dem.

Det finnes utallige temaer og arbeidsområder som burde tas opp i et hefte om historia til ungdomsforbundet. Vi har et rykte fra soldatkamp, antiimperialistiske aksjoner, jentekamp, aksjoner mot politivold og arbeidsløshet, som er verdt å ta vare på. Vi er kjent som skarpskodde og uknuselige debattanter — på godt og vondt. For ikke å snakke om alle de morsomme og tragikomiske anekdotene og historiene som ikke får plass i et sånt hefte.

Historia er nyttig når vi studerer den materialistisk, og ikke prøver oss på å oppføre «glansnummere» fra forna da'r under nye forhold.

Bruk tida deres i Rød Ungdom til å lese marxisme til langt på natt, kast dere ut i aksjoner, foredrag og oppgaver dere aldri har prøvd før, få kontakt med mange forskjellige ungdomsmiljøer, bli kjent med borgerskapets diktatur i det «fredelige» Norge, lær om folkene i den tredje verden. De neste 20 åra er det dere som skal skape historia til Rød Ungdom (dette var en appell særlig til jentene).

Lykke til med de neste 20

REVISJONISMENS RØST!

Vi ser oss i dette nummer i stand til å presentere en *kortfattet* oversikt over sosialismen og kommunismens grunnlag. Til dere som fortsatt studerer klassikerne kan vi bare si: dere er helt enkelt *avlegs*. Kommunisme er nemlig ikke *politikk*, men *teknikk*!

*Annonse i NKPs avis
Friheten, nr. 2-74.*

Les mer om sosialismen

og kommunismens grunnlag
Gigantiske kraftverk automatiske
produksjonslinjer moderne
serviceinstitusjoner!

Bestill i dag Sovjet-Nytt!

Kun kr. 15,- pr. år. Kommer en
gang ukentlig

Kom J. S. Moen, Box 1536,
5001 BERGEN P. giro 312307

Vi må treffe folk heime

av Gunnar Jørgen Furehaug

I vår historie har vi alltid hatt ein tendens til, når vi skulle oppsummere historia, å seie noko sånt som at «vi har gjort ein del feil, vi har hatt ein del avvik, men no har vi problema klart for oss; linja for det vidare arbeidet er korrekt». Og slik har vi også til einkvar tid *trudd* det var, men som oftast har verkelegheita sjøl motbevist dette.

Diverre er «historieheftet» også prega av denne «no er vi på rett vei»-tenkinga. Misforstå meg ikkje; eg meiner at vi heilheitleg sett er vorte betre med åra, og at vi spesielt har fått ei betre og riktigare politisk linje. Men eg meiner og at vi fortsatt har såpass store feil og manglar at det er begrensa kor mykje større oppslutning vi kan få utan at desse manglane blir retta opp. Dette vil eg koma attende til.

Sjølve innholdet i «historieboka» syns eg er relativt ukontroversielt. Den gir ei grei oversikt over historia vår, seier ein del fornuftig om dei feila vi har gjort og antyder ein del årsaker til desse. Når eg einskilde stader er ueinig i vurderingar som «heftet» kjem med skuldast dette sansynnlegvis meir at eg har storparten av mine erfaringar frå arbeid «ute i provinsen» enn at det er usemje om dei store hovedtrekka i utviklinga.

Men dette berører kanskje også heftet sin viktigste svakheit; nemleg at det i svært liten grad seier kva det meiner er viktigast for å forklare tidlegare problem. Var det Kominterntradisjonen? Var det utviklinga i Albania og Vietnam? Var det indre forhold i den norske ml-rørsla uavhengig av det som skjedde/skjer på andre sida av jordkloden? Eg trur det er viktig å prøve å konkludere på slike spørsmål — ikkje minst avdi det vil få betydning for korleis vi seinare kan kome til å analysere problem som dukkar opp.

Eg vil ikkje gå inn på dette no, men ta for meg nokre spørsmål som eg oppfattar det står eller har stått usemje om.

1. «Den politiske linja er avgjerande»

Dette er eit gamalt «dogme» i rørsla. I sin mest ekstreme form har det vorte tolka slik: «dersom politikken er rett, er eller vil alt gå bra. Dersom dei forventata resultat ikkje blir oppnådd er det noko galt med politikken». Slik er det berre ikkje i verkelegheita. I det verkelege livet er det heller slik at markedsføringa av ei bestemt linje ofte betyr meir enn politikken sjøl. Sjølsagt er den politiske linja viktig; det er kva politikk vi står for som avgjer om vi er revolusjonære eller ikkje, om vi er ein bevegelse i folket sine interesser eller ikkje.

Men når det er sagt så må det fram at det avgjerande for om vi får oppslutning er for det fyrste kor godt vi sjøl forstår og stør politikken og for det andre kor flinke vi er til å marknadsføre den.

Dette fører meg over på det som eg oppfattar som eit hovedproblem for Raud Ungdom i dag, nemlig eit for lavt nivå på kva det betyr å bygge og utvikle ein organisasjon, samt å skaffe denne organisasjonen innflytelse. Kort sagt meiner eg at organisasjonsutvikling må sjåast på som ein einheit av kunnskap om den politiske linja, hensiktsmessige metodar for å gjere denne politikken kjent. Folk som kan denne politikken og har ein stil som gjer at vi kjem på talefot med folk, samt ein ledelse som er dyktig til å samansveise folk og drive eit effektivt organisasjonsapparat.

2. Masselinje

Ordet masselinje vart mykje diskutert i rørsla før, men mindre i dei seinare åra. Det er dumt, for ei rett eller gal oppfatning av og praktisering av masselinje er eit vannskilje for framgang eller tilbakegang.

Ei bra masselinje er ikkje, som svært mange trur, eit spørsmål om å kjenne mange, vera godt likt osv. (sjøl om dette sjølsagt er viktig og bra), men eit spørsmål om ein undersøker kva folk meiner, kva folk er opptekne av osv. Og om ein tek omsyn til dette før ein utviklar politikken, bestemmer seg for kva taktikk ein skal ha, kva saker ein skal jobbe med.

I dag finst det ingen bevisst linje for å praktisere masselinja. Dette er ikkje berre eit problem i Raud Ungdom, det uttrykker etter mitt syn også eit avvik i synet på betydning av undersøkelser og kva vekt desse skal ha i utforminga av politikken og kva saker ein kommunistisk ungdomsorganisasjon skal jobbe med. Det er klart at vi må ha eit syn på kva

vi meiner er viktig og seie klart i frå om dette — men kva om dette kolli-derar med kva ungdommen er oppteken av?

3. Forholdet mellom lokale og sentrale organ

Norge er ikkje noko folkerikt land, men det er ganske stort, veldig langt og har ein spredt busetnad. Ein treng ikkje ha lang politisk erfaring for å forstå at det er relativt store forskjeller på å jobbe politisk i det proletære Mo i Rana, i det småborgarlege Stryn eller i det høgborgarlege Asker eller Bærum. Det burde også vera ganske opplagt at det er stor forskjell på å bygge og utvikle ein organisasjon i Oslo eller i det små og spredt befolka Sogn og Fjordane. Likevel verkar det som at det skal gå ei stund før dei ulike Raud Ungdom leiingane fullt ut forstår og tek konsekvensen av dette. Før bygde planar osv. i for stor grad på forholda i Oslo. Slik er det ikkje lenger. Problemet i dag er delvis at dei sentrale planane i liten grad gir rom for lokale initiativ av betydning, — alvorlegare er det at ikkje organisasjonen blir fostra i å skaffe seg skikkeleg kunnskap om sine eigne forhold og legg planar etc. etter dette. Og då skjer det som må skje: dei lokale muligheitene blir ikkje utnytta; i verste fall går einskilte stader attende fordi dei sentrale planane legg opp til det stikk motsatte av det som trengs.

4. Leiinga si rolle

Leiinga spelar ei viktig rolle i alle organisasjonar, så og i ein kommunistisk organisasjon. At den også har gjort det i vår historie er heva over einkvar tvil; den har stått i spissen for dei største feila og avvika, korrigeringa av desse og marsjen inn i eit nytt.

Bjergulv skriv ein del om subjektivistiske, sekteristiske og byråkratiske feil som opphav til mykje av dei feila leiinga har gjort. Men kvifor har det vore mykje sekterisme og byråkrati?

Skuldast det at rørsla delvis bygde på og tok opp i seg dårlege tradisjonar (Komintern ma.)? Dette også.

Skuldast det den store framgangen? At einskildfolk og ledelsen som heilheit ikkje «tålte» framgangen, men blei hovmodige? Dette var sikkert også ein medvirkande faktor.

Det er mange ting som verkar inn på ei negativ utvikling. Men eg trur faktisk at noko av det viktigste var nokre av dei tinga eg har vore inne på og omtalt som problem også for rørsla idag. Kort sagt: ei leiing som ikkje hadde god nok kunnskap om heilheita i det å byggje ein organisasjon, og ein ledelse beståande av for mange folk som i for stor grad var oppteken av «sine egne» linjer og idear, og for lite oppteken av å undersøke, av å lære, av å finne ut av forskjellene, av å kome seg ut til folk osv.

Det finst ein god del eksempel på korleis dette stod før: våren 78 foreslo det distriktsstyret som eg var med i at sosialisme med utgangspunkt i den historiske materialismen måtte bli hovedtema på sommarleirane. Vi foreslo dette ut frå at medlemmane ynskte det, fordi vi opplagt ga for dårlege svar på dette m.m. Leiinga i Oslo avviste dette forslaget.

Vi gjennomførte dette alikevel, og eg trur at dette var ein av fleire grunnar til at det fylket unngikk den krisa og det samanbrotet som resten av Raud Ungdom opplevde. I alle fall er det i ettertid lett å sjå at Raud Ungdom leiinga vurderte stoda feil.

Skjer sånt i dag? Ja. Ein del stader hadde utvilsomt vore både fleire og sterkare dersom leiinga hadde vore meir fleksibel i forhold til gjennomføringa av dei sentrale oppgåvene for organisasjonen, og vore flinkare til å undersøke og rettleie på grunnlag av dei lokale forholda.

Ser Raud Ungdom leiinga på dette som eit problem? Nei, i liten grad. Og med dette vil eg avslutte kommentaren.

Eg vil understreke at eg er det ein kan kalle ein nøktern optimist på vegne av Raud Ungdom. Men eg er samtidig overtydd om at dersom vi ikke blir flinkare til å «treffe folk heime», tek meir omsyn til dei lokale forholda både i og utafor rørsla, samt blir meir profesjonelle i å bygge organisasjonen og markedsføre politikken. Ja då vil vi heller aldri bli nokon stor ungdomsorganisasjon. Kamp mot subjektivisme, sekterisme og byråkrati er fortsatt naudsynt.

Ord må omsettes til handling

av Leif Steinholt

Dette blir i liten grad en artikkel om Rød Ungdoms historie sett innefra, mye blir ei fortelling om hvorfor en person som hadde plenty med sympati for «rørsla» trivdes best på utsida. For når Rød Ungdoms historie skal oppsummeres, blir det vel også viktig å se på hva som hindra folk som oppi hue gikk rundt og regna seg som en slags ml-er fra å organsiere seg.

Når dette skrives (1983) har jeg vært med i Rød Ungdom i ca. 3 år. Den første Rød Ungdom-sirkelen ble jeg med på i 1975, da jeg gikk i 9. på ungdomskolen. I løpet av disse åra var jeg mer eller mindre med i ml-miljøet heime; 1. mai-arbeid, studiesirkler, RV osv. Når jeg nå skal prøve å si noe om hva som holdt meg tilbake, blir det sjølsagt ei personlig og subjektiv framstilling.

Skråsikkerhet, dogmer

Jeg tror at ml-bevegelsen fra jeg først kom i kontakt med den og fram til de første sprekene i verdensbildet (Albania, Firerbanden osv.) var djupt prega av en intellektuell skråsikkerhet om riktigheta av dens egen lære. Denne skråsikkerheta ga bevegelsen ei enorm sjølsikkerhet: Hvis du *veit* at du har rett, kan du uten frykt gyve laus på alt som etter di helt riktige oppfatning står i vegen. Samtidig sto den som et hinder mellom ml-bevegelsen og meg som (store ord!) regner meg sjøl som en intellektuelt nyskjerrig person.

Et eksempel for å vise hva jeg mener: En studiesirkel jeg gikk på (ca. 76-77) skulle ta opp Stalin. Jeg forberedte meg godt. Blant anna leste jeg en Stalinartikkel i Kontrast (tidskrift utgitt av Pax Forlag), og ut fra dette lagde jeg en kritikk av Stalin. Diskusjonen på sirkelen starta og stoppa like raskt med at sirkellederen hudfletta forfatteren av Kontrastartikkelen for å være revisjonist av verste sort. Etterpå var jeg jævlige skuffa over sneversynet i ml-bevegelsen.

I dag ville nok min kritikk av Stalin anno 76-77 ha passert i Rød Ungdom/AKP. Den gang var det som å banne i kirka. AKP's politiske standpunkt til Stalin ble til et udiskutabelt dogme som hindra en reel diskusjon.

Det samme forholdet hadde jeg til Kina/Albania-syndromet. De gloriøse beskrivelsene av fattige jordbruksland i den 3. verden virka fremmedarta på meg. De «stemte» ikke. Men for Rød Ungdom/AKP var Kina og Albania beviset på at sosialismen var *sann*, og denne sannheta skulle forsvares. I dag hersker monolittene i Albania. Om Kina hersker tvilen.

Jeg hadde også andre motsigelser, bl.a. på demokratisk sentralisme. Men det viktigste var redselen for å bli lukka inn i låste, stagnerte tankebaner. Jeg ville tenke sjøl.

Hvorfor Rød Ungdom

På mange måter er jeg glad for den berømte krisa i ml-bevegelsen rundt 80/81. Jeg tror den utluftinga som kom med alle spørsmålene som ble stilt, var nødvendig. Det betydde at ml-bevegelsen måtte begynne å finne svarene sjøl, og ikke kopiere de kinesiske. Jeg ser med gru for meg AKP som den kinesiske varianten av NKP. «Krisa» viste at det hele tida må foregå diskusjoner og politisk kamp for at en politisk bevegelse ikke skal stagnere.

Nå kunne jeg med sjølsyn se at det foregikk diskusjoner, at det var svære motsigelser innafor ml-bevegelsen. Svarene var ikke gitt på forhånd. Men det som telte mest, var behovet for en revolusjonær organisasjon. Det trengs en organisasjon som jobber målbevisst og stiller krav til medlemmene, og som har en politikk for hvordan kapitalismen og imperialismen skal hives på skraphaugen og erstattes av sosialisme og kommunisme. Jeg fant ut at i forhold til nødvendigheta av en sånn organisasjon var motsigelsene mine underordna.

Da jeg omsider meldte meg inn i Rød Ungdom, hadde det gått flere år hvor synspunktene mine hadde fått modna og utvikla seg. Ei stund trakk ideene mine i retning av anarkisme: En idé for handling og forandring som ikke stoppa opp i forsteina maktstrukturer og tankegods. Mitt private symbol så sånn ut: M A L, og da jeg i et innlegg i Rute 80 skreiv at jeg var anarkist i hjertet, men kommunist i hjernen, fikk jeg fra anarkistene i *Folkebladet* vite at jeg måtte være politisk schizofren, en hyklersk dobbeltmoralist. Atpåtil påsto de at leserinnlegget mitt var et be-

Noen problemer framover

De siste par åra har Rød Ungdom vært gjennom en intern periode, med mye vekt på studier. Samtidig har rekrutteringsarbeidet vært retta inn mot de videregående skolene, i praksis gymnasene. Her ligger det farer som vi må være obs på.

Sjøl mener jeg at arbeidet på skolene er naturlig for enhver politisk ungdomsorganisasjon, rett og slett fordi det finnes mye ungdom der, og fordi det er et stabilt miljø som letter politisk arbeid. Derfor er jeg enig i skoleprioritering. Men innafor ramma «skoleprioritering» finnes det motsigelser. Jeg mener at det har stått ei linje i Rød Ungdom for ei ensidig og slavisk skoleprioritering, og da med spesiell vekt på gymnasene. Den har blitt begrunna med at gymnasiastene er teoretisk opptatt, intellektuelt og politisk interessert i større grad enn anna ungdom. Denne linja førte til at det ei stund var motsigelser mellom sentralstyret og Troms Rød Ungdom fordi vi — etter mi mening helt riktig — jobba mye med UngMob/Ungdommens Hus. Men det er ikke sånn at bare skoleprioriteringa settes stramt ut i livet i heile Rød Ungdom, så kommer framgangen nærmest automatisk. Innafor ramma av skoleprioriteringa må det være rom for å jobbe annerledes et sted ut fra lokale forhold. Hvis ikke, blir skoleprioriteringa ei tvangstrøye som hemmer oss.

Samtidig med innrettinga mot gymnasene, har Rød Ungdom sittet mye inne og lest og studert. Studiene har vært nødvendige. De har skaffa oss et bedre grep om det politiske grunnlaget vårt. Men arbeidet ute blant folk, massearbeidet, har lidd under studiene og den interne innrettinga. Det betyr at vi har for liten kamperfaring i Rød Ungdom i dag, både når det gjelder politisk kamp mot andre politiske syn, og det vi kan sette under merkelappen «aksjoner».

Jeg tror at motsetningene i samfunnet vil bli klarere på alle fronter i åra som kommer. Det vil bli bevegelse i ungdomsmassene: Blinde opp-tøyer, rasisme, opprør. Om det blir bra eller dårlig, vil i stor grad bestemmes av hva som preger tankene til folk. Er det pakistanerne eller kapitalistene som gjør meg arbeidslaus? Derfor trenger vi Rød Ungdom som er knytta til ungdommen, som arbeider ute blant dem. Ikke et Rød Ungdom som teoretiserer seg vekk fra den. At sånne tendenser finnes, mener jeg har kommet fram i forbindelse med diskusjoner om natta til 1. mai i Oslo.

Ord må settes om til handling. I alle fall hvis vi har tenkt å forandre saker og ting.

4

Rute: NO Nr 2 19

Hvorfor sånt hastverk?

RUTE 80

Real Ungdoms avis
Postadresse: Boks 4302, Solbakkvei, OSLO 5
TW: @02111803
Kontaktperson: Tollefsgt. 7 (Inngang Skips-
passaget)
Redaksjon: Rune Hagen
Sjones artikkel skal ha forfatterens egen
regning, og trenger ikke felle sammen med
Real Ungdoms avis.
Sats: på Trulsen
Trykk: en Duplert
Abonnement: kr 25,-

Verden er i forandring. Ingenting er like sikkert som at verden ser
sunderledes ut i morgen enn den gjør idag. Derfor kan heller ikke
våre tanker, våre arbeidsmetoder og vår tenk- og handlingsmåte
være like. Våre tanker må i sving fra virkeligheten. Vi må
hente nye ideer fra verden rundt oss, som hele tiden er i for-
andring.

I 60-åra var USA-imperialismen verdens folks hovedfiende.
Men det som var rik og i går er full idag. Idag er Sovjet den største
trusselen mot verdensfreden og verdens folks hovedfiende. Nånn
er det med alle saker. Faktisk gjelder dette også teoretiske
spørsmål.

Kunnskap om virkeligheten

Karl Marx har en filosofi i det forrige århundre. Etter Paris-kom-
munen nedleggte brukte han disse erfaringene til å videreutvikle
sine egne teorier.

V.I. Lenin var leder for den russiske revolusjonen. Han var
med på å bringe det russiske folket fra fattigdom og treldom til
en velstand og til et samfunn som var i folketilfredshets interesse.
Lenin hadde mye studert kapitalismens utvikling og påviste
framskrittet av imperialismen. Han brukte tidligere erfaringer til
å påvise at et kommunistisk parti var en viktig forutsetning for
sosialismens seier. Lenin formet marxismen og brukte den til
i det gamle Russland.

Man lærte seg store kunnskaper om det kinesiske folket
og det kinesiske samfunn. Man lærte seg om erfaringene
det kinesiske folket hadde gjort som et effektivt våpen for å for-
andre det kinesiske samfunn. På denne måten brukte han også
marxismen-leninismen sånn at den kunne være det kinesiske fol-
ket sin.

Bringe marxismen-leninismen til Norge

Marxist-leninisme i Vesten står på framtidige oppgaver.
Vi har behov for å oppsumere de sosialistiske landas erfaringer.
Men først og fremst må vi i Norge utvikle vår forståelse av det
norske samfunn. Lenin måtte utvikle marxismen for at den
skulle vinne folkemassene i Russland. Man lærte seg mange
marxismen-leninismen til Kina. Nånn er det med oss også. Det er
ikke noe nytt eller merkelig i dette.

Norge er et høyt industrialisert samfunn i et til nå fredelig
hjørne av Europa. I Norge er i gjennomsnitt hver innbygger med-
lem av fire organisasjoner. Det store flertallet av disse er folkelige
og demokratiske organisasjoner. Idag jobber vi derfor mye som
med disse organisasjonene ikke eksisterer. Kan vi tenke oss et so-
sialistisk Norge uten at disse organisasjonene og deres medlemmer
skulle sluttet opp om en sosialistisk revolusjon? Er vår so-
sialistiske modell tilpasset dette?

Nye problem - vi måtte dukke opp.

Den nye kommunistiske bevegelsen er i krise. Passivitet, liberalis-
me, mistro og forretnings har oppstått i krisen kjøpene. Nye
problem og nye spørsmål vil alltid dukke opp. Konsolidering og
framgang for den nye kommunistiske bevegelse ligger i om vi
griper å løse disse problemene. Komen til framgang ligger i å
bruke praktiske erfaringer fra det norske samfunnet til å be-
riktige vår teori og vårt arbeid. Den nye kommunistiske bevegelsen
i Norge har et vell av erfaringer og innsikt som medlemmer med stor
sitt i det arbeidende folket. Derfor er vi i motsetning til enkelte
andre marxist-leninistiske bevegelse godt rustet for denne opp-
gaven.

«Elsk meg lite, men elsk meg lenge»

Men samtidig må vi gå imot tendenser til å gi opp ved første
hindring. Mange iver etter raske framgang og enkelte konse-
rver på vi av den revolusjonære bevegelsen og noen går i passiv-
itet. Vår gamle feil med spontaneitet og utålmodighet kommer
til syne. Men vi har ikke så dårlig tid. Å si at den norske folket
for sosialismen er en stor og vanskelig oppgave som ikke kan løses
i løpet av et år, langt mindre i løpet av noen høstetider. Vi må
innse at dagens problemer som ofte kan synes høye som Alta-
demningene, i historien lys blir etterst små og bagatellmessige.
Hvorfor skulle vi gi opp nå? Et ordet forteller om vi prete som
sier til gutter: «Elsk meg lite, men elsk meg lenge». Vi har et langt

liv foran oss. Vi har god tid på oss til å rette opp gamle feil. Hvor-
for sånt hastverk?

Det dårligste svaret vi kan gi

Å delta i kampene det norske folket fører er en forutsetning for
framgang. I kampen for samenes rettigheter og Alta-vei, i kam-
pen for freden og mot Sovjet ekspansjonisme, i kampen for rett
til utdanning og i kampen mot det skredet rasjonalismen bruket blott
ungdom ligger de erfaringene som skal til for å utvikle og berike
vår teori og praksis. Bare ved å delta i disse kampene kan den re-
volusjonære bevegelsen rulle seg i det arbeidende folket og løse
dagens problemer. Derfor er passivitet, mistro og liberalisme det
dårligste svaret vi kan gi.

Til fordel for hvem?

Nånn kamrater har opp feil som gjøres og er gjort, angriper dem
som og igjen, blår opp bagateller til hovedsaker og forsvinner
enkeltpersoners svakhet til det urimelige. Når dette skjer må vi
spørre: hvem tjener på dette? Hvis den revolusjonære bevegelsen i
Norge blir splittet, hvem skal da kjempe gjennom slottet til det
arbeidende folket og reise kampen mot den skredet økonomiske
krisen i Norge? Alle handlinger må til syvende og sist ses i lys av
hvordan de fungerer: til fordel for hvem?

«TESER OM HØYREAVVIKET»

**VEDTAK I SENTRALKOMITEEN
SOMMEREN 1975**

Ikke bare negativt i kampanja mot høyre

av Per Overein

Å oppsummere en periode på 20 år må bli vanskelig. Derfor er formen dette heftet har fått den eneste fornuftige måten å utgi det på. At en person skriver det og at det blir gitt kommentarer fra andre personer som har erfaring fra mange forskjellige områder i Rød Ungdoms arbeid. Dette betyr selvsagt at det nødvendigvis må bli subjektivt, men å vedta et slikt historiehefte på Rød Ungdoms landsmøte eller i sentralstyret vil le vært meningsløst.

Historieskriving vil selvsagt preges av den politiske kampen og den situasjonen man står oppe i. Hvilke svakheter og feil ønsker man å legge vekt på. Hvilke sider av positive trekk ønsker man å framheve. Slik må det nødvendigvis bli. Enhver ny generasjon i Rød Ungdom vil forme sin egen historie og se tidligere feil og svakheter i lys av den. Likevel håper jeg at dette heftet kan bidra til å ta vare på viktige erfaringer i bygginga av en revolusjonær ungdomsbevegelse i Norge.

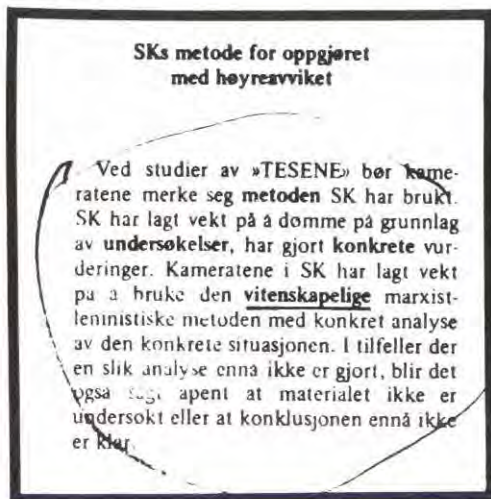
I all hovedsak deler jeg heftets beskrivelse av historia. Men på noen områder synes jeg det blir litt ensidig og at det tar for lett på enkelte områder.

Høyreavviket i 75

Heftet har en god beskrivelse av de feil kampanjen mot høyreavviket som startet i 75 førte med seg i Rød Ungdom. Jeg husker spesielt hvordan vi etter å ha deltatt på sentrale konferanser i Oslo, kom hjem til lagene for å føre kampen mellom de to linjene, marxismen eller revisjonismen.

Alt som ble sagt anderledes enn slik ledelsen ordla seg på ble tolket som motsigelser og uenighet til ledelsens linje. På denne måten skulle alt dras fram i lyset slik at det kunne bekjempes. En stil med harde slag og at feil skulle korrigeres gjennom en politisk «to linje kamp» der ledelsen til syvende og sist satt med fasiten ble innarbeidet.

Men heftet konkluderer med at det var feil å sette igang denne kampanja i 75 samtidig som Bjørgulv skriver: «Hele bevegelsen var ikke minst som en følge av kampanja mot høyreavviket en meget sterk bevegelse i 1976». Her ligger det åpenbart motsetninger i historieskrivinga. Sjøl så tror heller ikke jeg på kampanjer for å korrigere *politiske feil* i ml-bevegelsen, men jeg tror at kampanja mot høyreavviket i 75 førte til framgang på en del områder, men at den også skjerpet de politiske problemene som kom i 79-80.

Leser vi i dag teser mot høyreavviket som ble lagt fram av AKP i 75, har det en form som ville blitt møtt med latter om det i dag hadde blitt presentert. Men at vi på dette tidspunktet rettet kritikk mot høyre og forsøkte å oppsummere tidligere feil var riktig.

Kritikken rettet seg blant annet mot klassesammensetninga i ml-bevegelsen og for at vi i mye større grad skulle innrette arbeidet på arbeiderklassen. Denne kampanja ga den politiske og ideologiske krafta i proletariseringskampanja. En kampanje jeg oppfatter som helt riktig og som ville gjort de resultater vi har oppnådd i arbeiderklassen og fagbevegelsen umulig om den ikke hadde blitt satt igang. Også her ble det gjort feil. I Rød Ungdom fikk den i starten en form som sa at det var feilaktig å ta seg fagutdanning fordi ufaglærte arbeidere var de som var mest undertrykt. Ja, noen sammenlignet fagarbeidere med deler av arbeideraristokratiet.

Kampanjen mot høyreavviket ble drevet på alle områder politisk, økonomisk, organisatorisk og ideologisk. Det er utvilsomt riktig å si at aktiviteten og innsatsen økte i hele ml-bevegelsen i denne perioden. Det ble samlet inn millioner til Klassekampen som dagsavis, forlaget Oktober ble sikret økonomisk. Antallet på Rød Front og Rød Ungdoms som merleire var oppe i flere tusen.

Disse resultatene ble oppnådd gjennom en politisk mobilisering av hele ml-bevegelsen. Jeg skal ikke tilskrive kampanja mot høyreavviket

1. BEGRENSING AV TESENE

1.1 Tesene bygger ikke på noen ig gjennomgang av internt og materiale, referater eller senere meringer av moter osv. Dette avgjør i at noen sider av avviket er dig behandla.

1.2 Tesene unngår å ta opp spørsmålet om enkeltpersoners rolle.

1.3 Tesene kritiserer feil ved tidligere linjer uten å gjøre noe forsøk på å gjøre en ferdig utforming av nye linjer til

erstatning for dem. Dette gjeld taktikken overfor SV.

1.4 Tesene går ikke grundig inn i tiltak som må gjøres på forskjellig partiet for å utrydde avviket.

2. UTGANGSPUNKTET FOR KRITIKKEN ER AT GENERALLINJA ALLTID HAR VÆRT RIKTIG

alle disse resultatene, men Bjørgulv har ikke noen vurdering av denne politiske kampanja og de faktiske resultatene som ble oppnådd i perioden. Svakheterne med kampanja er åpenbare, da det politiske grunnlaget som ml-bevegelsen var bygd på begynte å slå sprekker i 79-80, kom bakrusen så mye kraftigere. Fordi kampanja på det politiske og ideologiske området styrket dogmatismen og en ukritisk holdning til ledelsen.

Ser vi på de politiske resultatene som ble oppnådd i denne perioden er jeg ikke så ensidig negativ til kampanja mot høyreavviket som heftet legger opp til.

For Rød Ungdom som i 75-76 hadde en begynnende tilbakegang førte kampanja bare til at ledelsen ikke innså virkeligheten de sto oppe i. Ungdomsopprøret og etterdønningene av EEC-kampen som hadde radikalisert ungdommen var definitivt slutt. Ledelsen tok ikke hensyn til at ungdommen gikk til høyre. Dermed ble styrken og mulighetene til Rød

SOSIALISTISK U LØPEGUTTER FO BRESJNEVS FRE

SU står på Sovjets utenrikspolitiske linje, og prøver å
hurtforklare Sovjets overgrep i f.eks. Tsjekkoslovakia

SU blei dannet i år av tre organisasjoner, AIK/U.SFU, og KU, pluss uavhengige sosialister. Av disse hadde spesielt KU men også AIK/U tradisjonelt gode og intime kontakter med Øst-Europa. Folk i ledelsen var jevnlig på besøk i Moskva og Øst-Tyskland, og medlemmene deltok på arrangementer som Østersjø-uka i DDR (Øst-Tyskland). I SFU var det i utgangspunktet stor skepsis til disse forbindelsene og til Sovjet spesielt, sjøl om de aldri evna å analysere det nye systemet i Sovjet.

Gjennom samlingsprosessen og etterpå har det gått i SU som i SV: Sovjetvennene har skaffa seg posisjoner på alle ledende plan, og større deler av organisasjonen har ramla ned på en sovjetvennlig linje. I ledelsen dominerer de totalt, mens en god del medlemmer har forsøkt å protestere, en del har innsett at SU definitivt har stilt seg under Moskvass vinger, tatt konsekvensen av det og meldt seg ut. Vi vil hevde at SU i dag fullstendig står på revisjonistenes utenrikspolitiske linje, forsvaret Sovjets overgrep mot andre land, og har blitt et imperialistisk agentur blant ungdommen i Norge.

For å undersøke dette kan vi se på to ting: Deres program, og deres praksis. For en gangs skyld stemmer disse helt overens.

SU HAR ET REVISJONISTISK PROGRAM SOM STØTTER SOVJETS SOSIAL- IMPERIALISME

I SU sine programmer finnes det ikke noe eget avsnitt om imperialismen, og om det hadde vært ville det vært forgieves å lete etter noe der om sosialimperialismen. Den kommer nemlig inn et annet sted, nemlig under avsnittet: Motkreftene til imperialismen på side 29 i prinsipp-erklæringa. Og hva finner vi der? Jo, aller først står noe som kalles «de sosialistiske landa som ikke er nærmere angitt, men som garantert innbefatter Sovjet. Der heter det «Gjennom sin politikk svekker de sosialistiske landa imperialismen sitt høve til å ta i bruk militære, politiske eller økonomiske maktmidler mot folka sin kamps. Jasnå, var

det det Sovjet gjorde da de trakk tilbake alle ekspertene fra Kina, trakk tilbake kornleveransene til Albania, bygde ned tungindustrien i Øst-Europa og til slutt invaderte Tsjekkoslovakia».

Trass alle kjente fakta om Sovjets overgrep, ikke bare mot vasallstatene i Øst-Europa men mot en rekke andre land, kommer SU her og påstår at dette er støtte til folkenes kamp. Dette er ikke annet enn løgn, historieforfalskning og forsvaret for imperialismen. Disse overgrepene blir frekt omtalt som «feila» i de sosialistiske landa sin praksis, helt ute av stand til og uten vilje til å analysere årsakene til disse «feila», utbasunerer SU den ene supermakta som et sosialistisk land.

Den som hadde håpa på å finne noe om dette i «kamp-

NGDOM- DR DSPRAT

programmets, vil bli skuffa. Sovjets imperialistiske overgrep blir ikke nevnt med et ord, derimot gir SU sin åpne tilslutning til Sovjets rokke- teppe av fredsprat, ved å støtte den all-europeiske sikkerhetskonferansen.

SU HAR APENT TILSLUTTA SEG SOVIETS UTENRIKSPOLITISKE LINJE

La oss ta en kikk på SU's praksis for å se om det kunne finnes noen lyspunkter der. = SU har siden starten mottatt 4 delegasjoner fra utenlandske ungdomsorganisasjoner. Foruten en studentdelegasjon fra Vietnam, har samtlige vært fra revisjonistiske og Øst-Europeiske organisasjoner. Avisa «Stormklokka» trekker fram den ene revisjonisten etter den andre, fra Danmark, Frankrike, og nå sist Øst-Tyskland. «Freie Deutsche Jugend». Den samme avisa er ivrig skamrosen av systemet på Cuba, i DDR og ikke minst i Portugal der revisjonistene nå agerer som opprenskningstroppen for sikkerhetspolitiet, angir progressive, stormer deres kontorer og angriper demonstrasjoner.

= SU har også tilslutta seg Moskvas internasjonale ungdomsorganisasjon, Verdens Demokratiske Ungdom (VDU), riktig nok som assosiert medlem for å «få mer informasjon». Som om ikke KU kunne fortelle dem mer enn nok om VDU som har vært med der i alle år, reist på kongresser og bolla seg med ung-revisjonister fra andre land. Dette kan ikke ses på som noe annet enn en måte å

melde SU inn i VDU på som ikke blir allfor tung å svelge for de av medlemmene som ennå er skeptiske.

= Det er fullstendig umulig å få annet en tullpratet om «stragiske feilgrep» ut av ledende SUere når de blir konfronteret med Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia. Når var det at en stat invaderte et annet land og fremdeles holdt det okkupert i 7 år etter som et «stragisk feilgrep»? Som om ikke det var nok, står noen av dem til og med fram og forsvaret invasjonen og påstår at det er betraktelig bedre i Tsjekkoslovakia i dag!

SU ER EN DEL AV SOVIETS PROPAGANDAMASKINERI FOR Å FORBEREDE EN NY VERDENSKRIG

Det er umulig å trekke noen annen slutning om SU i dag, enn at de aktivt og frivillig har stilt seg til disposisjon for supermakta Sovjet, som propagandist av Sovjets linje i Norge blant ungdommen. Dette gjelder ikke bare Sovjets utenrikspolitiske linje, det gjelder i den daglige kampen, i støtte til Sovjets falske fredsprat og i forsvaret av Sovjets overgrep mot sitt eget folk og andre land.

Gjennom sin politikk og sine internasjonale forbindelser, fungerer SU som et imperialistisk agentur for Sovjet. Enhver som innser dette og er uenig med SU i dette, må følge de revolusjonære som har meldt seg ut av SU, og ta et oppgjør med hele politikken deres, og bli med i kampen mot de to supermaktene.

Nå, det står klart at supermaktene riviereing må føre til krig, at Europa vil komme til å være brennpunktet for striden, og at Norge ligger i skuddfeltet mellom supermaktene, stillet det seg klar, at vi må forberede oss på krig. Men hvordan? Skal vi støtte oss på den ene supermakta i kamp mot den andre, kan vi stole på at NATO vil forsvar oss mot et evt. angrep fra Sovjet, skal vi satse på å bygge opp et eget uavhengig og nasjonalt forsvar, eller er folkekrigens vei den riktige også i Norge? Er det det hele tatt mulig, for det norske folket å forsvare seg mot supermaktene?

FOLKEKRIGENS VEI — GJELDER OGSÅ FOR NORGE!

Vårt svar på dette er følgende: For det første er det både umulig og nødvendig for det norske folket å bekjempe imperialismen. For det andre kan ingen imperialistisk makt ved heller ikke det norske borgerskapet forsvare den norske sjøkræfter, politisk eller militært. I et land som Norge, det borgerskapet ikke er nasjonalt, men tvert i mot imperialistisk og en del av det imperialistiske verdenssystemet og har allert seg med en av supermaktene gjennom NATO, og der det norske militærapparatet er underlagt kontroll av denne supermakta, finnes det ingen annen kraft som kan stå i spissen for forsvaret av norsk sjøkræfter, en arbeiderklassen og dens allierte.

Vietnams og Kambodsjas eksempel har vist til fulle at

et lite folk kan bekjempe en supermakt hvis de følger prinsippene for langvarig folkekrig. Utallige historiske eksempler har vist at supermaktens «garantier» for mindre staters uavhengighet og beskyttelse utelukkende tjener til at supermakta overer seg inn og overtar kontrollen. Ingen utenlandsk makt kan gi det norske folket sjøkræfter, den er folkets eiendoms og må vinnes av folket. Dette gjelder særlig i dag i kampen for 50-mils fiskerigrense osv. som i en krig mot en utenlandsk invasjon.

Folkekrigens vei gjelder også for Norge, på lang sikt har folket ingen andre enn seg selv å stole på å sikre Norges sjøstendighet og frihet.

Kambodsjas folk har frigjort seg gjennom folkekrig

Ungdom kraftig overvurdert. Sammen med kampanjen mot høyreavviket førte det til at Rød Ungdom gikk tilbake. Spesielt gikk vi i denne perioden tilbake på de videregående skolene.

Perioden 80-83. En plan for oppbygging

Heftet sier lite om denne perioden. Men noe av det viktigste var at vi fikk en ledelse som forsøkte å stake ut en ny kurs. Denne kursen ble bygd opp rundt studier av vårt politiske grunnlag. Og at vi igjen innrettet arbeidet på de videregående skolene. Rød Ungdoms forbundsskole kom igang og skolekonferansene ble prioritert høyt. Hele bevegelsen ble mobilisert rundt studier på den historiske materialismen, politisk økonomi. Medlemmene ble oppfordret til å studere ml-bevegelsens historie for å lære av de feilene som ble gjort. Hele dette arbeidet førte til at vi fikk en begynnende framgang og optimisme. Ved å stille oppgaven intern skolering og studier, greide ledelsen likevel å forene skarpe politiske motsigelser rundt en plan for oppbygging av Rød Ungdom. Disse studiene betydde mye, men samtidig mista vi noe av vår styrke. Færre av våre medlemmer ble skolert gjennom ekstern kamp blant ungdommen. Men vi hadde ikke noe annet valg.

Skoleprioriteringa

Gjennom hele Rød Ungdoms historie har det stått skarp uenighet om hvilken ungdomsgruppe det har vært rett å innrette arbeidet på. Jeg håper ut i fra de erfaringer vi nå har at vi kan holde fast på at uten en virkelig basis på de videregående skolene så vil aldri Rød Ungdom bli noen virkelig kraft blant ungdommen i Norge. Over 50% av 19-åringene går på skole. Det er et faktum at det er lettere å drive et stabilt politisk arbeid der enn i noe annet ungdomsmiljø. Dette betyr at skal Rød Ungdom bli en virkelig kraft i mange ungdomsmiljøer så kreves det at vi holder fast på at de videregående skolene og spesielt gymnaset forblir våre baser for politisk arbeid og rekruttering.

Situasjonen nå

Vi står i en situasjon der det fortsatt står politisk kamp rundt vårt grunnlag. Rød Ungdom har vedtatt sitt syn på sosialismen. Men uansett vil bare den virkelige politiske bevegelsen avgjøre om vi har staket ut en rett kurs for bygging av sosialismen i Norge. Det kan bare skje etter den

sosialistiske revolusjonen. Derfor vil det i mange år fremover stå tvil og kamper om vårt mål og betydninga av en revolusjonær bevegelse i Norge. Gjennom å vedta et mer vitenskapelig program har vi kommet mye lengere. Men styrken til ml-bevegelsen har ligget i at vi har greid å forene den konkrete og praktiske bevegelsen med en strategi for sosialismen. Derfor må også Rød Ungdom i åra framover greie å utvikle kamper og politikk mot den økende krise, som rammer ungdommen. Greie å gi et annet svar enn det fredsbevegelsen har gjort til nå. Jeg tror vi kan greie det, men det vil kreve mye hardt arbeide fra mange medlemmer.

Noter til historieheftet

- 1) De nordiske landa trakk seg fra Folkeforbundet (tilsvarer FN) rett før den annen verdenskrig. Folkeforbundet hadde til oppgave å iverksette sanksjoner og andre tiltak når noen makter gikk til okkupasjon. De nordiske landene ville ikke være med på slike tiltak av frykt for å bli trukket med i en krig. Denne nøytralitetspolitikken kunne bare tjene Hitler-Tyskland, som på denne tiden ekspanderte og la nye land under seg. Derfor ble denne «nyorienteringen» i nordisk politikk hilst med glede i Hitler-Tyskland, mens Sovjet fordømte den kraftig.
- 2) Orientering var et radikalt liberalt tidsskrift som ble utgitt av medlemmer av Arbeiderpartiets venstrefløy. Avisen var spesielt opptatt av kampen mot atomvåpen. Da SF ble dannet ble Orientering knyttet til dette partiet. Da SV ble dannet i 1975 ble Orientering nedlagt og Ny Tid ble det nye partiets avis.
- 3) Mao mente at det hadde utviklet seg borgerlige tendenser i staten og partiet i Kina. For at ikke et nytt borgerskap skulle ta makta, som de hadde gjort i Sovjet, måtte det settes i gang en stor bevegelse i folket for å angripe slike borgerlige tendenser. Kulturrevolusjonen startet i 1966.
- 4) KFML står for Kommunistiske Förbundet Marxist-Leninistene. KFML stod for det samme som SUF (ml) i Norge. KFML skiftet senere navn til Sveriges Kommunistiske Parti (SKP).
- 5) Konsolidere betyr å befeste, legge et fast grunnlag for noe.
- 6) VS står for Venstre-Socialistene. Dette er et løst sammensatt parti med flere forskjellige politiske oppfatninger innenfor et og samme parti. De kaller seg revolusjonære, men er ikke marxist-leninister.
- 7) Med propaganda mener vi mer grundig framlegging av kommunistenes politikk. Agitasjon er lettfattelig og slående argumentasjon.
- 8) «Komintern-tradisjonen» er egentlig et upresist uttrykk. Komintern ble dannet i 1919 for å samordne kommunistenes arbeid over hele verden. Komintern ble dannet som et demokratisk-sentralistisk verdensparti med sentrum i Moskva. AKP (m-l) er kritisk til et slikt verdensparti. Ml-bevegelsen i Norge mener det er umulig å lede alle kommunister i hele verden fra et senter. «Komintern-tradisjonen» har ofte blitt knyttet til servil (slavisk) underordning under det sovjetiske kommunistpartiet, sektersk politikk og en forvandling av marxismen til dogmatikk. Men fordi Komintern var en organisasjon som eksisterte i flere ti-år er det egentlig vanskelig å gi dette begrepet et presist innhold.
- 9) Polemikk betyr meningsstrid. Mao var hele tiden kritisk til sider ved Stalins politikk. Men det var først etter Krutsjovs maktovertakelse i 1956 at polemikken mellom de to partiene startet. Kina mente det hadde vært en kontrarevolusjon i Sovjet og at det sovjetiske partiet hadde blitt revisjonistisk.
- 10) Krutsjov mente det var mulig med en fredelig overgang til sosialismen. Han mente at det ikke lenger var klassekamp mellom arbeiderklassen og borgerskapet under sosialismen, men Sovjet hadde blitt folkets stat.
Kina var sterkt uenig i Krutsjov-revisjonismen og polemikken mellom de to partiene ble ført gjennom brevveksling og fikk stor betydning i hele den kommunistiske verdensbevegelsen. Noen partier støttet Kina, men de fleste sluttet opp om Moskva. «Polemikken» er senere utgitt, bl.a. på Oktober i Norge. Den er et lærerikt eksempel på kamp mellom revisjonisme og marxisme.
- 11) Kiruna er et gruvesamfunn i Nord-Sverige. Streiken rettet seg mot dårlig arbeidsmiljø. Kiruna-streiken fikk stor betydning både i Sverige og Norge. Den var et eksempel på at det nyttet å kjempe.

- 12) Dette er eksempler på streikekamper i Norge. Om Sauda-streiken er det både skrevet bok (Sauda, Streik av Tor Obrestad) og laget en film.
- 13) Faglig Studentfront var en stor og omfattende masseorganisasjon på universitetene. Den trakk med tusenvis av studenter i kampen mot statens innstrammingsplaner.
- 14) Steen-komiteen av 1965, ledet av Reulf Steen og Gjelsvik-komiteen av 1973, ledet av rektor Gjelsvik, var de to mest sentrale innstillinger som forberedte Lov om videregående opplæring. Foruten at gymnasiene og yrkesskolene endret navn til allmennfaglig og yrkesfaglig, inneholdt innstillingene en rekke konkrete forslag til sammenslåing av de to skoleslagene og rasjonalisering av den videregående opplæringa.

To sentrale forslag var normerte prøver og nytt karaktersystem. Normerte prøver var bygd opp etter tippekupongmetoden med 1×2 og skulle være felles for hele landet. Karaktersystemet skulle legges om fra bokstavkarakterer til tallkarakterer 0-6.

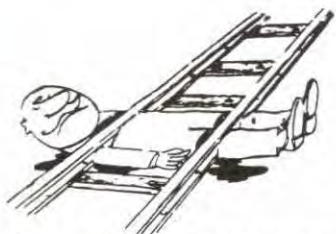
Tilsammen skulle dette bli et effektivt system for å måle elevenes kunnskap og gi en «rettferdig» fordeling av karakterene.

- 15) Sekterisk betyr at du har en politikk som skiller deg fra massene.
- 16) AKMED spilte en viktig rolle i kampen mot norsk medlemskap i EEC. Den var en masseorganisasjon med stor aktivitet. I begynnelsen hadde den en sekterisk politikk i forhold til Folkebevegelsen mot EEC. Men AKMED's tusenvis av aktivister spilte en helt avgjørende rolle for utfallet av folkeavstemminga. Det var AKMED som lanserte og brukte slagordet «Nei til salg av Norge». Folkebevegelsen var imot denne parola.
- 17) Denne politikken ble ofte kalt «Rødt Miljø». Man mente at en av de viktigste oppgavene til Rød Ungdom var å danne slike røde miljøer, med fester, musikk etc. På denne måten ville ungdommer bli trukket med i politisk arbeid og Rød Ungdom.
- 18) Under «omdanninga» var den viktigste oppgaven å gjøre SUF(m-1) til en organisasjon for vanlig ungdom. Man skulle ikke lenger være et eliteparti. Med «omdanna kriterier» mente en at det heller ikke skulle stilles for store krav til de som skulle velges til sentralstyret.
- 19) Opportunisme betyr å ikke ha noen fast politisk linje, men isteden jenne seg etter omstendigheten. En høyre-opportunist er en som drar i retning av det kapitalistiske samfunnets oppleste og vedtatte sannheter. Høyre-opportunismen har ofte en tendens til å overvurdere det borgerlige demokratiet, mulighetene for reformer og muligheten for en fredelig overgang til sosialismen.
- 20) Høsten 1973 gikk gymnasiastene til streik mot nedskjæring av undervisningstida fra 36 til 30 timer i uka. Forslaget om 30-timersuka hang sammen med de andre rasjonaliseringsforslagene (se note 14) og var et ledd i å tilpasse skolen DNA's enhetsskoletanke. Enhetsskolen var målet for DNA's skolereformer (Steen og Gjelsvik-komiteen) som gikk ut på å samle all videregående utdanning under samme tak, oppløse klassene og oppheve skillet mellom yrkesfaglig og allmenfaglig utdanning. Dette er fortsatt AUF's og AP's mål. (1984)
- 21) Sogndal Gymnas hadde mange progressive elever. Denne skolen gikk i spissen for å organisere kampen for å hindre at Unge Høyre tok over makta i NGS. De sendte ut et opprop om å velge progressive delegater til landsmøtet.
- 22) «Bli arbeider-kampanja» hadde til hensikt å få flere i ungdomsforbundet til å bli arbeidere. Mange begynte på yrkesskole eller i jobb etter gymnasen som følge av disse diskusjonene.
- 23) Revisjonisme betyr å revidere (forandre) marxismen slik at den ikke lenger er revolusjonær og for arbeiderklassen. Den renser ut av marxismen det som er farlig for borgerskapet. Når man sa «revisjonistisk høyreavvik» mente man at man avvek til høyre (gikk bort) fra riktig marxisme. Man kan selvsagt diskutere hva slags oppfatning av marxismen man har når man bruker ordet avvik flittig.

- 24) Fra 1929 til 1934 førte Komintern en venstre-sekterisk politikk. Sosial-demokratene ble kalt sosial-fascister og kommunistene la liten vekt på «å forene de mange for å isolere de få». Dette var spesielt skadelig i en situasjon da fascismen vokste fram. I Tyskland bidro ikke kommunistpartiets politikk til å skape en enhetsfront mot nazismen. Etter 1934 forandret Komintern politikk til den såkalte «enhetsfrontlinja». Da innså man at det var nødvendig å samle kreftene mot facismen.
- 25) Å korrigere betyr å rette opp politikken.
- 26) Vulgær kommer av ordet folkelig, alminnelig. Men det har fått en mer utvidet betydning. En mener gjerne simpel, tarvelig, overdrevet. Med «vulgarisering av kampanja mot høyreavviket» mente man at man gikk altfor langt i kampen mot høyre. Man gjorde nye overslag til venstre isteden for å rette opp høyrefeil.
- 27) Med kader menes ledere, tillitsmenn og særlig aktive medlemmer.
- 28) Dialektisk. Her brukes ordet i betydninga at alle ting har to sider. Ting utvikler seg gjennom kamp mellom motsetninger.
- 29) Subjektivisme betyr å gå ut fra rent personlige oppfatninger. Subjektivisme står i motsetning til vitenskapen og bestrider muligheten for objektiv kunnskap om virkeligheten. Subjektivisme blir ensidig fordi hvert enkelt menneske har ytterst begrensa erfaringer.

Idealisme er en filosofisk retning som mener at det åndelige er det eneste virkelige og det opprinnelige. Idealismen betyr å ikke ta utgangspunkt i virkeligheten, men isteden bygge luftslott om hvordan man kunne ønske seg at ting burde utvikle seg.
- 30) Fostre betyr å utvikle, hjelpe.
- 31) På denne tiden startet sosialdemokratene en offensiv for å svekke kommunistene i fagbevegelsen. Ekstrem hets mot AKP'ere var daglig kost i aviser og i fagforeninger. På universitetene ble det igangsatt «fei dem ut»-kampanjer. I kjølvannet av denne hets-kampanja kom det noen voldelige terror-aksjoner igangsatt av brune eller nazistiske organisasjoner.
- 32) YES står for Yrkesskolenes Elevsammenslutning. Organisasjonen ble støttet av AUF og Unge Høyre. Den ble startet som en splittelsesorganisasjon etter YLI's landsmøte i 1976. Uenighetene gikk på kamp eller samarbeid i forhold til staten og for eller mot engasjement i saker som ikke direkte var skolepolitiske.

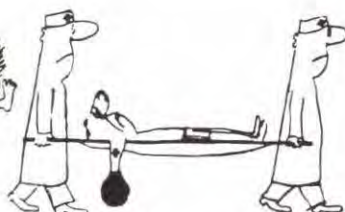
Etter at YLI hadde styrket seg ble YES nedlagt og gikk inn i YLI i 1979.
- 33) Ekspansjon betyr utvidelse.
- 34) Boka ble egentlig utgitt av Sosialistisk Opplysningsråd, men skrevet av SU'ere som Erik Solheim (seinere sekretær i SV). Boka gikk til frontalangrep på ml-bevegelsen. Endel av de tingene de angrep var det usikkerhet og uenighet om også innad i ml-bevegelsen. Sosialistisk Ungdom og Rød Ungdom møttes til konfrontasjonsmøter på bakgrunn av denne boka.
- 35) Den viktigste uenigheten var synet på 3. verden-teorien. Albanerne mente den ikke var marxistisk. Albanerne ville redusere alle motsigelse i verden til motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet. I ml-bevegelsen var det medlemsavstemming om dette bruddet. Det store flertallet i Rød Ungdom støttet 3. verden-teorien og gikk imot Albania.
- 36) Se note 27 og 30.

Min bestefar, som var tilhenger av ikkevold, la seg på en jernbanelinje

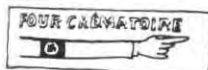
Min onkel var ikkevoldelig løvetemmer

Min bror var bokser. Hans ikkevold var legendarisk ...

Min gudefar, misjonæren praktiserte selvfølgelig ikkevold ...

Min fetter tilhørte en ikkevoldelig gruppe ...

.. og her har De meg!

★ UNGSOSIALISTEN

Røde Garde

Rute 80

- Reportasjer
inn og utland
- Kulturstoff
- Politiske analyser
- Debatt

Abb. 35.-

St.abb. 60.-

Rute 80, boks 4702 SOFTENBERG, Oslo 5